

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyúsz

Interjú

Könyvmoly

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Horror

Történelem

Versek



Lidércfény
Cukiságkampány

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Tartalom

BREKING NYÚSZ

- Ne csak a fióknak írj... inkább legyél te is a Fantorzio szerzőinek egyike! 3.
ARANY SAS DÍJ Történelmi Novellapályázat 2016..... 3.
„Robotok munkában” novellapályázat..... 4.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLJUK

- Szukits
– James Lovegrove - Sherlock Holmes: Lidércnyomás 4.
– Christopher Golden - Alien: A Fájdalom Folyója 5.
Alexandra – Szergej Antonov - Sötét alagutak 5.
Alexandra – Stephen King - 11.22.63 5.

INTERJÚ

- Mészáros András/Andy R. Cain/Ndy interjú
- 2016. június /Craz/ 6.

SZÉPIRODALOM

- Anyám emlékére /angyalka146/ 8.
Grafománia /barley rover/ 9.

A JÖVŐ ÚTJAI

- Kalózok, jobbra fent! /The Economist/ 11.
Kurgán /JohnnySilver/ 18.

FANTASY

- Fejlesztő /Csátvák Soma/ 21.

HORROR

- A lakó /Jason13/ 24.

A NYAKONÖTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

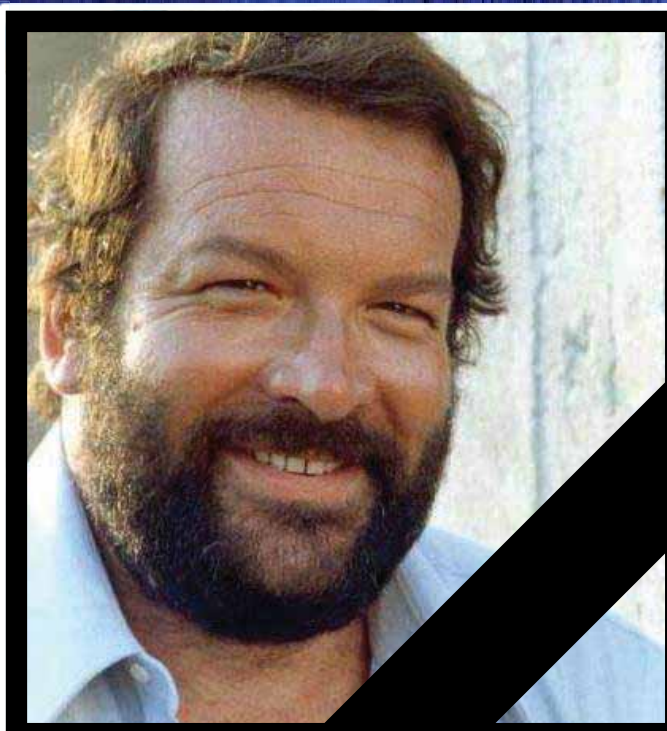
- Mélytorkos-csütörtök /Para Celsus/ 26.

VERSEK

- Tudom, hogy az erdőnek lelke van... /Alkony/ 10.
Nagymamához /Drekthor/ 10.
A fekete cirkáló /Koi/ 20.
Mondd, miért? /Kolumbán Jenő/ 29.
Rád figyelek... /Alkony/ 29.
halálsikoly /Camino/ 29.
Fények /macika/ 29.
Madaram /Kolumbán Jenő/ 29.
Elmentél /Kévirág/ 29.

TÖRTÉNELEM

- Miért nem került sor a Seelöwe hadműveletre?
/HomoErgaster/ 30.



Mi így emlékezünk rá.



Szerkesztőségi köszöntő

Kedves Olvasó!

Idén is megérkezett a nyár, az iskolai szünet, a fesztiválok, a strandolás, a nyaralás, a pihenés ideje.

Azért reméljük, hogy mindezek mellett jut idő egy kis olvasásra is. Ehhez például itt van az ismét remek írásokat és szép verseket felvonultató júniusi AKF.

Most azonban nem csak olvasnivalót kínálunk nektek! Mint az a 7. oldalon látható, több kisfilmmel is kedveskedtünk nektek YouTube csatornánkon.

Már kint van egy teaser a Lidércfény TV 007. adásából, amely hamarosan érkezik, melyben képregényekről, sorozatokról, filmekről, UFO-król, és néhány, ma már nosztalgikus eseményről ejtettünk szót.

Szintén kint van már egy másfél perces, heroikus Lidércfény videó, mert miért ne. :)

Továbbá ma jelenik meg legújabb filmes sorozatunk, a Lidércfény Akták első része.

Ráadásul elindítottuk Cukiságkampányunkat is, melynek célja, hogy az eddigi olvasótáborunkat fantasztikus mértékben megnöveljük. Természetesen, ha kedvet éreztek, ti is küldhettek be hozzá képet, amelyen kedvencetekkel vagytok láthatók.

Egyszóval a nyár eleje számunkra igen aktívan telt. Mi pedig már csak azt reméljük, hogy ti jól szórakoztok majd. :)

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 6. szám, 2016. június**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Lidércfény HQ a Sáp-Halom tetején. (Fotó: Ida)

Illusztrációk: Internet, a Nyakonötött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink:

Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidércfényHQ

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan



Ne csak a fióknak írnak... inkább legyél te is a Fantorzio szerzőinek egyike!



A legtöbb kiadó úgy van vele, hogy nem szívesen fogad be kéziratokat, sőt, kifejezetten ellenáll az írók rohamának. Mi nem szeretnénk gátat szabni az ilyen áradatnak, és szívesen várunk bármilyen kéziratot, ami megfelel az alábbi feltételeknek. Szeretnénk, ha olyan novellák, olyan kisregények landolnának postaládánkban, amelyek vagy a klasszikus fantasy, vagy a klasszikus krimi, vagy a klasszikus horror regények nyomában halad, de leginkább annak örülnénk, ha ezek valamilyen egyedi kereszteződésével találkozunk. Az egyediséggel nálunk tuti nyerő vagy!

Habár nem viseltetünk ellenszenvvel a romantikus-vámpíros, romantikus-zombis, romantikus-bármilyen zsánerral szemben, de a lányregények helye biztosan nem a FANTORZIO lesz. Így előre szólunk, ilyen jellegű történeteket felesleges elküldened a pályázatra, mert tutira nem fognak megjelenni (nálunk).

Novellákat 20 000-50 000 karakter (szóközökkel együtt) terjedelemben várunk.

Kisregényeket 150 000-200 000 karakter (szóközökkel együtt) terjedelemben fogadunk.

A fentiekől csak abban az esetben tekintünk el, ha annyira jó a mű, hogy biztosan rábólintunk a megjelentetésére.

Beküldési határidő: 2016. július 31.

E-mail: szerkesztoseg[kukac]fantorzio.hu

Fontos:

- teljes kéziratot kérünk doc/docx formátumban (Times New Roman betűtípussal, 12-es betűmérettel szedve);
- a beküldött műnek kerek, lezárt egésznek kell lennie, még akkor is, ha esetleg felveti a folytatás lehetőségét;
- fanfiction történetet nem tudunk megjelentetni, azokkal ne is próbálkozz, de ugyanígy valahol másutt megjelent munkádat sem fogjuk tudni kiadni (akár a neten tetted közzé, akár másutt olvashatták már korábban);
- küldd el a mű szinopszisát (max. 1 oldalban);
- horror, krimi, fantasy zsánerek előnyben,
- lányregényeknek, ifjúsági regényeknek, gyermekeseknek, sci-fi történeteknek semmi esélye (az ilyen jellegű munkák megtalálják a maguk felületét, van rá rengeteg más lehetőség);
- illusztrációkat ne küldj, a történethez megfelelő stílusban dolgozó grafikusokat mi fogjuk megbízni.

Bővebb információk:

www.fantorzio.hu/ne-csak-a-fioknak-irj-inkabb-legyel-te-is-a-fantorzio-szerzoinek-egyike/

ARANY SAS DÍJ

Történelmi Novellapályázat 2016!

Az egyetemes magyarság sorsa, Kárpát-medencei története. A pályamű kapcsolódhat a Történelmi Magyarország egészéhez, annak bármely történelmi részéhez, tájegységéhez és a szétszórtságban élő magyarokhoz. Az ország elszakított részeinek történelmi eseményeit, sajátosságait feldolgozó legjobb novellák regionális különdíjban részesülnek.

A kiírás célja a mindenkor Magyarországon és az elszakított területeken élő magyarság értékeinek, történelmi személyiségeinek és eseményeinek bemutatása. Elvárás, hogy a pályaművek fejezzék ki azt a lelkiületet, amelyben ma találtnak a magyarok, erősítsék a nemzeti hagyományokat, a nemzeti azonosságot, a történelmi gyökereket, valamint a Kárpát-medencei és a világ magyarságának egyetemességét.

A pályamű tartalma épülhet valóságra, de lehet a történelmi hitelességen alapuló képzelet szüleménye is.

A pályázatra nevezhet bárki, életkortól, állampolgárságtól, foglalkozástól függetlenül. A pályázat díjmentes.

A pályázó csak saját szellemi termékével pályázhat, amely előzőleg semmilyen formában nem lett közreadva. A pályázó pályaműve beküldésével elfogadja, hogy művét a Magyar Irodalmi Lap közli, ill. a vele együttműködő lapok utánközzlik.

Minden pályázó egy pályaművel nevezhet, melynek terjedelme szóközökkel együtt nem haladhatja meg a 10 ezer karaktert.

Beküldési határidő: 2016. július 20.

Jelentkezéshez regisztrálni kell a www.irodalmilap.net oldalon, és a pályaművet ott kell beszerkeszteni. Az alább csatolt Jelentkezési lapot le kell tölteni, majd hiánytalanul kitöltve a beszerkesztett pályaműhöz csatolni.

Értesítés nélkül kizárjuk a pályázatból aki

- hiányos vagy hamis adatokat adott meg
- Pályaművét a beszerkesztés megkerülésével (csatoltan, E-mailben) küldi,
- helyesírás-javítás nélküli, ill. formázatlan pályaművet ad be.

Az Arany Sas Díj novellapályázat nyertesei díjban részesülnek

I. díj: Arany Sas Díj trófea, oklevél

II., III. díj: Japán porcelán, oklevél

Ezen felül a zsűri több regionális- és különdíjat is kiadhat.



A díjakat a Magyar Irodalmi Lap és az Inter Japán Magazin biztosítja

A díjakat független, szakmai múlttal rendelkező bíráló bizottság ítéli oda. A zsűri elnöke Doma-Mikó István, amerikai magyar lapok volt tudósítója, az Inter Japán Magazin alapító-főszerkesztője.

A pályázattal kapcsolatban további felvilágosítás a www.irodalmilap.net honlapon található.

A díjak átadására 2016. augusztus 20-án kerül sor.

www.irodalmilap.net

A pályázatról további információk itt olvashatók:

www.irodalmilap.net/?q=cikk/arany-sas-hirek-valasz-palyazok-kerdesekre

www.irodalmilap.net/?q=cikk/arany-sas-hirek-hasznos-es-fontos-informaciok

www.irodalmilap.net/?q=cikk/plagiumrol

„Robotok munkában” novellapályázat

Az Avana Egyesület „Robotok munkában” címmel novellapályázatot hirdet.

A pályázat témája: sci-fi novella, amelyben a munkahelyi robotokra helyezük a hangsúlyt.

Olyan történeteket várunk, amelyekben a robotok már lecserélték vagy éppen lecserélik az embereket a munkahelyeken, és az ebből eredő problémákról szólnak. Az emberek hozzáállásáról, a robotok-, emberek munkajogairól, munkahelyi konfliktusokról, ember- vagy éppen robotjogi szervezetek tevékenységéről, képviselőtéről egy olyan világban, ahol a robotok a mindennapi élet részei.

Beküldési határidő: 2016. november 30.

A pályaműveket az ujgalaxis@scifi.hu címre várjuk .doc, .docx vagy .rtf formátumban. A műveket a következő fájl-névvel kérjük ez elektronikus levélhez csatolni: „**szerző neve_novella címe**”. Az e-mail tárgymezőjében kérjük

PÁLYÁZAT

„ROBOTOK MUNKÁBAN” - NOVELLAPÁLYÁZAT
 UJGALAXIS@SCIFI.HU - SZERZŐ NEVE_NOVELLA CÍME
 BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 2016. NOVEMBER 30.

feltüntetni a „Robotok munkában” jeligét.

Terjedelmi korlát nincs, de nem regényeket, kisregényeket várunk, az írások feleljenek meg a novella műfaj követelményeinek.

A pályázatnak nevezési díja nincs.

A pályaműveket az Avana Egyesület által összeállított bizottság bírálja el.

A novellapályázat győztese pénzjutalomban részesül, amelynek összege 10 000 forint, valamint a legjobb pályaművek megjelenhetnek az Új Galaxis antológiában, amelyből a bekerülő írók egy-egy tiszteletpéldányt kapnak.

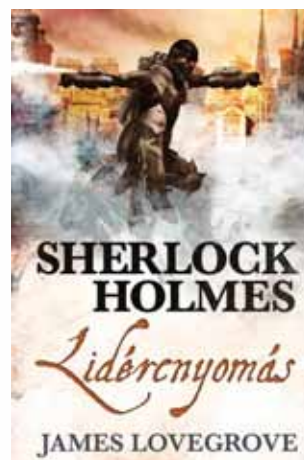
KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk



James Lovegrove - Sherlock Holmes: Lidércnyomás

1890 őszén sorozatos bombatámadások rázzák meg Londont. Az újságok csak találgatnak: vajon kik tehettek. Talán anarchisták, anti-monarchisták vagy ír forradalmárok voltak? Vannak azonban olyanok is, akik szeint sokkal sötétebb erők működnek a háttérben. Talán maga Moriarty professzor áll a rémtettek mögött?

Ugyanekkor egy bizarr, páncélba öltözött alak bukkan fel az angol főváros háztetőin és sikátoraiban. Rendkívüli ügyességgel és gyorsasággal mozog, kifinomult fegyverzetéhez és páncélzatához hasonlót még senki sem látott. Cauchemar bárónak nevezi magát, és az éjszakát járva bűnözőkre vadászik. Sherlock Holmes szerint a báró jelenti a



kulcsot a robbantásokhoz, de mi lehet a valódi célja a titokzatos férfinak?

Úgy tűnik Holmes és hűséges társa, Dr. Watson talán életük egyik legizgalmasabb és legkülönlegesebb kalandja előtt állnak...

Sherlock Holmes alakját Arthur Conan Doyle teremtette meg 1887-ben. Az író összesen 56 novellában és 4 regényben szerepeltette hősét. Ám a külön detektív és társa Dr. Watson olyan népszerűsége tettek szert, hogy a szerző halála után számos

író folytatta a kalandok sorát. Most induló sorozatunkkal a magyar olvasók számára is szeretnénk néhányat elérhetővé tenni ezek közül.



Christopher Golden - Alien: A Fájdalom Folyója

Könyvünk a harmadik regény, mely lezárja a vadonatúj Alien sorozatot. Az új trilógia a 20th Century Fox irányítása alatt készült, s a filmsorozat kánonjába tartozik.



A hiányzó láncszem...

Miközben Ellen Ripley egy mentőkapszula belsejében, hiperálomban sodródik az űrben, a Weyland-Yutani társaság birtokba veszi az LV-426-os holdat, és megkezdí terraformálását. A cég már régóta gyanítja, hogy az Acheronnak elnevezett égitesten idegen technológia, esetleg idegen lények nyomaira bukkanhat, ezért az esetleges veszélyekkel nem törődve megkezdí az első civil telep

kiépítését.

Néhány évvel később a mentőcsapatok befogják Ellen Ripley mentőkapszuláját. A vizsgálat során a Weyland-Yutani emberei fontos információkat szereznek a túlélőtől, az adatokat azonnal továbbítják az Acheronra.

A telepesek a kapott koordináták birtokában rátalálnak egy idegen építésű hajóroncsra, amelyben a fantasztikus technikai eszközökön kívül mumifikálódott tetemeget, és furcsa, húshéjú, még élőnek tűnő tojásokat találnak. A tojásokból előtörő, pókszerű lények a felderítést végzők arcára tapadnak, és ismét kezdetét veszi a borzalmas folyamat...

Az Acheron segítséget kér, a Weyland-Yutani katonai osztagot vezényel a holdra. Velük tart egy civil tanácsadó is, Ellen Ripley.

Miközben a mentőosztag az Acheron felé tart, a telepen elszabadul a pokol. Az idegen lények mészárlását csupán néhányan élék túl. Három embernek sikerül elhagynia a holdat, a negyedik túlélő, egy kislány, a szellőzőjáratokban húzza meg magát...

Az Alien: A Fájdalom folyója a kultikussá vált film, A bolygó neve: halál eseményeit mutatja be az Acheron telepeseinek nézőpontjából.

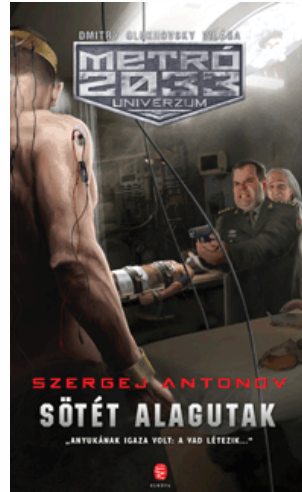
ALEXANDRA



Szergej Antonov - Sötét alagutak

„Anyukának igaza volt: a Vad létezik...”

Anatolij Tomszkij, a fiatal anarchista harcos hisz benne: bármilyen borzalmasnak és kilátástalannak tűnik az élet a Metróban a Kataklizma után, nem szabad lemondani róla, hogy igazságos társadalmat építsenek fel benne. És persze arról sem, hogy szembeszálljanak a gonosz erőkkal. Most például egy gyanús alak érkezett, aki azt meséli, hogy a Vörös Vonalon az ember genetikai módosításával kísér-



leteznek. Nem is sikertelentül. Létrehozzák az űbermensch, amelynek nem árt a sugárzás, amely nem érez fájdalmat, amely gondolkodás nélkül teljesíti a parancsokat – és e szuperharcosok segítségével a vörösök könnyűszerrel leigáznák az egész Metrót. Tomszkij egy csapat élén elindul... és még nem tudja, hogy nemcsak a vörösökkel kell megküzdenie, hanem egy örült professzorral meg a Metró különféle mutáns és mitikus lényeivel is: óriásférgekkel, Anyukával, a Vaddal, a Vonalbéjáróval...

Szergej Antonov a Metró 2033 Univerzum sztárszerzője, hazájában és sok más országban a sorozat számos hűséges olvasója várja mind újabb regényeit - mert talán ő folytatja a leglennyűgözőbben és a legtöbb leleménnyel azt a világot, amelyet Dmitry Glukhovskij megálmodott.

Stephen King - 11.22.63



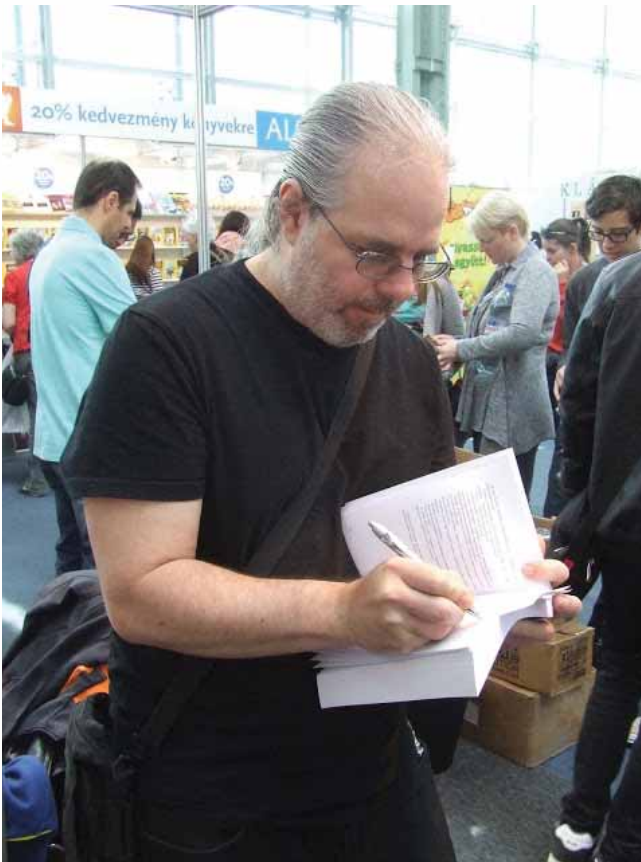
„Pörög egy tízcentes, és tótá-gast áll a világ. Ki tudhatja, mikor múlik egy pillanaton az élet, és miért?”

Jake Epping kisvárosi angoltanár, jóképű, művelt, harmincas fiatalember. Amikor a gimnázium felnőtt angol kurzusán „A nap, amelyen megváltozott az életem” címmel íratott dolgozatokat javítja, elé kerül a pedellus fogalmazása: Harry Dunning ötven évvel azelőtt valahogyan túlélte, ahogy az apja lemészárolta a tulajdon családját. Jake teljesen odavan... ám kisvártatva még nagyobb titok birtokába jut, amikor öreg barátja, Al, az egyik helyi bisztró tulajdonosa azzal a bizarr kéréssel áll elő, hogy előzze meg azt az eseményt, amelytől ő Amerika és a világ romlását datálja: akadályozza meg Lee Harvey Oswaldot Kennedy elnök meggyilkolásában. Hogy hogyan? Egyszerű. Lépjen át a bisztró spájzában nyíló időkapun, és térjen vissza a nagy amerikai kocsi, Elvis Presley és az általános dohányzás korába. Jake az idő előrehaladtával nem tudja eldönteni, áldja-e vagy átkozza Alt, amiért erre a küldetésre rávette, azt azonban egyre biztosabban tudja, hogy a múltban vagy a jövőben szeretne-e élni.

Stephen King regénye nem pusztán zseniális időutazás és páratlanul izgalmas, váratlan fordulatokban gazdag történet, hanem a véletlenről, a választásainktól és a sorsról szóló tündetés is. Letehetetlen.

Craz

Mészáros András/Andy R. Cain/ Ndy interjú - 2016. június



- Már megint megjelenik egy regényed. A Tolvaj Jamie, a Főnix Könyvműhelynél. Meséj róla!

- Nos, miután kiad az ember a kezéből egy hosszabb regényt, utána már leginkább csak érzések és benyomások formájában létezik számára a mű. Önálló életre kel, függetlenné válik az alkotójától, és már csak külső szemlélőként enged betekintést abba a világba, amelyet a szerző hosszú ideig formált.

A Tolvaj Jamie esetében határozott elképzelésem volt arról, hogyan szeretném megírni a történetet, és ehhez milyen irodalmi vagy stilisztikai eszközöket használok. Megpróbáltam magamban félresöpörni a piac által diktált merev szabályokat; olyan regényt írtam, amit a hozzám hasonló beállítottságú emberek szeretnének olvasni. Lehet, hogy ez kissé öntörvényű kijelentésnek hat, de hiszek benne, hogyha állandóan a napi trendekhez igazodunk, akkor a pillanatnyi siker érdekében könnyen felületes és kétdimenziós alkotás kerülhet ki a kezeink közül.

Ennek megfelelően vegyes fogadtatásra számítok a könyvvel kapcsolatban, hiszen nem azért készült, hogy egy széles tábor ízlésvilágát kiszolgálja. Ezzel persze nem az olvasókat akarom lehülyézni, néha számomra is remek kikapcsolódást nyújthat egy könnyed és egyszerű regény. De ez nem ilyen, bár próbáltam minél kalandosabbra és érdekesebbre írni.

A történetről és Jamie figurájáról már beszéltem máshol, de szeretném leszögezni, hogy egyáltalán nem volt célom mélyreható erkölcsi téziseket az olvasó képébe nyomni.

A legfontosabbnak azt tartom, hogy egyáltalán feltegyük ezeket a kérdéseket. Sokunkat foglalkoztatnak, ha most a jövőbe tekintünk. Ahogy a fűlszövegben is áll: „te mit tennél?”

- Az Ajtók és átjárók novelláskötetben is szerepel egy írásod, az Álom a lányról.

- Igen, ez egy rövid írás, amely arról szól, hogy bármilyen következményekkel is jár ez, az ember mindig annyit ér, amennyire hű tud maradni saját hitéhez és az elveivel. Emiatt a novella mondanivalója valamilyen szinten kapcsolódik is a Tolvaj Jamie-éhez.

- Miért macskák, macskás videók? :O

- A macskák gyakran pozitív diszkriminációt élveznek, mondjuk az algátorokkal szemben. Úgy gondoltam, befogom a vitorláimba a szelet, ami a Facebookon a macskák felől fúj. (Leszögezném, hogy semmiképp sem az algátorok rovására.)

A viccet félretéve, a Facebook algoritmusai nem igazán tesznek különbséget aközt, hogy én másfél évnyi munkám gyümölcsét, vagy mondjuk a lábamról készült fotót teszem-e ki. Kivéve, persze, ha jó lábam van, mert akkor egy regényről szóló hír egyértelműen hátrányt élvez a semmitmondó poszttal szemben. Gondoltam, ilyen alapon lehetnek macskák is a hírfolyamban.

- Öt évvel ezelőtt mit gondoltál, hol fogsz tartani öt év múlva az íráságban? :)

- Ironikus a kérdés, mert a kezdeteket leszámítva sohasem voltak írói ambícióim. Ha van mondanivalóm, akkor azt megpróbálom kifejezésre juttatni valamilyen alkotás formájában.

Éppen ezért, talán pont ott, ahol most tartok.

- A közelmúltban melyik elolvasott könyv nyerte el a tetszésedet, és miért az?

- Talán Gibson Perifériája. Bár a könyv szerintem valamilyen kevesebb lett annál, mint amennyi lehetőséget felvet, de így is egy többrétegű, érdekes és elgondolkodtató mű született. Persze az örök kedvencem, Banks Közelképéről se felejtkezünk meg, bár érzésem szerint a regény sorait talán





túlzottan áthatja az elmúltól való félelem. De az is lehet, hogy csak én látom így, mert a mű részben pont ezt a megválaszolhatatlannak tűnő kérdéskört próbálja feszegetni.

- A közelmúltból melyik írásoddal vagy a legmegelégedettebb, és miért éppen azzal?

- Szeretném leszögezni, hogy sohasem vagyok elégedett. Mivel nem létezik tökéletes alkotás, ezért hajlamos vagyok túlzottan kétségbeesni egy-egy utólagosan felfedezett hiba vagy középszerű megoldás miatt. Ettől függetlenül, szerintem a Tolvaj Jamie elég jól sikerült, ráadásul egy közel Jókai-regény terjedelmű művet semmiképp nem lehet egy néhány nap alatt megírt novellához hasonlítani.

Jamie, már csak azért is, mert szerintem sikerült elmondanom azt, amit akartam.

Jamie, már csak azért is, mert szerintem sikerült elmondanom azt, amit akartam.

- Az időnek mekkora részét foglalja el az írás, mit csinál még mostanság?

- Ez számomra egy sokadlagos tevékenység, ezért nem a napi rutin része. Kivéve, amikor mégis. Van, hogy hónapokig egyetlen sort sem írok, van, hogy napi szinten órákat. Mindig attól függ, meg akar-e születni egy új történet.

- Hol tartasz a viláгурalom elérésében és melyik világokban. Egy zsákuniverzum külön világnak számít?

- A dinasztia-alapításnál. Rá kellett döbennem, hogy hiába szerzem meg a viláгурalmat, amennyiben nem lesz kire továbbörökíteni azt. Júliusban születik meg a kisfiam (az interjú elkészítése óta ez a mondatrész már múlt idő - szerk.), remélem ő már korlátlanul fog diszponálni az univerzumnak nevezett katyvasz felett. És igen, a zsákvilágokat is beleszámítva ebbe.

- Min dolgozol most, mik a közeljövőbeli terveid?

- Először is hátradőlök és veszek egy mély levegőt. Nyár közepén készen leszek az itthoni munkáimmal, apa leszek, és erről jelenleg még fogalmam sincs, mivel jár. Leginkább egy saját játékot szeretnék elkészíteni, amelynek az alapjait régebben már leprogramoztam. De a zenekarom is igényt tart már rám, az elmúlt időkben kissé elhanyagoltam az új albummal kapcsolatos munkálatokat.



NE CSAK OLVASS!

YouTube csatornánk időről-időre újabb tartalmakkal bővül! Hanganyagaink a Lidércfény Rádió lejátszási listán, videóink a Lidércfény TV lejátszási listán érhetőek el, a LidercfenyHQ csatornán!

- FIGYELEM! - ÚJDONSÁG! - VILÁGPREMIER! -

A Lidércfény kicsiny, ámde töretlenül lelkes csapata nemrégiben, egy közös kirándulás során, hirtelen ötlettől vezérelve kisfilmet kezdett forgatni. A remek humorú, kiváló forgatókönyvvel rendelkező, profi operatőri munkával felvett, lehengerlő színészi játékkal bíró, eddig sosem látott vizuális és sosem hallott hangeffektekkal felturbózott kisfilm csak az első a sorban. Már izgatottan készül a szerkesztőség a második részre, melynek témája... de ez egyelőre még maradjon titok. Fantasztikus minisorozat lesz, ennyit már biztosan elárulhatunk. A Lidércfény Akták - Történetek a Lidércfény titkos ügyeiből első része, már elérhető a YouTube csatornánkon: LidercfenyHQ



angyalka 146

Anyám emlékére

(Megj.: a történet kitalált, de a Pitypalatty-völgy valóban létezik.)

A kis falu békésen terül el a Bükk egyik aprócska völgyében. A hegyek, mint zöld hullámok fogják körbe és a lankákon szőlőtőkék meredeznek. Kis patak folydogál a falu szélén: napos időben lassan csörgedezik, eső idején sebesen fut le a Sajó vízgyűjtőjébe. A házak egyszerűek, nagyok és téglá építésűek. Az emberek érdeklődők, szótlanok, kedvesek. Leginkább idősek lakják már a települést, a fiatalok a közeli nagyvárosba költöztek. Zsákfalú, tehát a vége belevész a közeli erdőségbe. Az erdő sötét és nedves: gomba bőven terem, ezért a helyiek sokszor lakmároznak belőle. Mérgezésben még senki sem halt meg – ismerik a növényeket. Itt az idő lassan telik, a percek és másodpercek ólomcipőt viselnek. Amikor novemberben köd borítja a tájat, az ember valahogy varázslatot lát, magát tündérorságban érzi.

Én Tir na Nóg-ot sohasem szép, kedves, napfénye helyként képzeltem el, hanem sötét, kopasz fák által körülölelt, kopott és szürke köd borította földként. Anyám sokat mesélt az „Ifjúság Földjéről”, Ilonáról, a tündérr királynőről és Baba Yagáról, ki észak legnagyobb boszorkánya volt. Szerettem a meséket, anyám pedig szeretett mesélni. Próbált mindennapi, szegény életünkbe varázslatot csempészni. Ebben a misztikus, egzotikus mesében, a valóságban azonban a Pitypalatty-völgy egyik kis településén élt és lakott édesanyám. Nemrég halt meg. Ő olyan... Nehéz leírni, milyen is volt.

Először is rózsailatú: legelső emlékeim egyike ezt a mindent beterítő, kissé émelyítő rózsailat. Rendszeresen készítette és használta a rózsavizet, mely nemcsak frissítette, de parfümként is szolgált neki. Még most is élenken látom magam előtt, ahogy gyengéd, kis kezével, hosszú, vékony ujjáival megfogja, és egyesével leszedi a szirmokat, gondosan megmossa, áztatja őket, majd több nap után átszűri a kész vizet.

Szegény családból származott, ő maga is az volt: életének alfája és omegája volt a kicsi falu, benne népes családjával. Heten voltunk testvérek. Két bátyám már nem él, egyik húgom korán halt meg. Anyám, ez az édes, egykedvű, boldog teremtés mindig szilárdan állt az élet viharáiban, és soha nem mutatta ki mélységes fájdalmát élete egyszerűsége és gyermekei elvesztése miatt. Azt mondhatnák: beletörődő volt, de ez nem igaz. Neki tartása volt: mindig egyenes gerinccel és emelt fővel járt. Jelleme nem hajlott az ármánykodásra és hamisságra, mindig nyíltság, nyitottság és őszinteség jellemezte.

Sokszor mesélte, milyen boldog volt első terhessége. Bár fiút szeretett volna, de később igen megszerette nővéremet. Szép, nyugodt, kiegyensúlyozott kislány volt, ezért már várta a napot, amikor megmutathatja a falu népének. Lelkében nagyon készült arra a napra: szép ruhát választott Zsókanak, vigyázott, nehogy leegye magát, és amikor elérkezett az idő, boldogan lépett ki vele a szikrázóan napos, meleg májusi délutánon. Ő, mint idegen került e helyre, de sok jó ember befogadta, kedves volt vele. Persze voltak, akik idegenkedtek tőle: maga sem tudta, miért.

– Talán a jellemem nem tetszik nekik – mondogatta.

A legtöbb ember őszintén örült neki és dicsérte a gyermeket, de akadt olyan is, aki látni sem kívánta őket. Amikor hazaért, sírni kezdett.

– Minden ember vágyik arra, hogy elismerjék, dicsérjék. De ez önös, céltalan vágy. Zsóka mondta, hogy ne menjünk. Emlékszem, mondtam neki, hogy kimegyünk, de ő csak rázta kicsi fejét, hogy ne. Igaza volt. Sokat tanultam ezalatt az út alatt. Először is azt, akinek kemény a szíve, annak az is marad: egy kisgyermek sem látványja meg. Továbbá azt, hogy a gyerekek bölcsek, hallgatni kell rájuk: ezután ha ő azt mondta, nem akar valamit, vagy nem szeretne valahova menni, nem mentünk. Végezetül rájöttem, hogy érdektelen dolgoknak tulajdonítok nagy jelentőséget. Nem szabad. A boldogság csakis tőlünk függ, nem másoktól.

Sokat mesélt és énekelt nekünk. Lágy, dallamos, magas hangja még most is fülemben cseng. Hosszú évekip a biztonsággal és a nyugalommal fonódott össze, elég volt csak hallani és máris tudtuk, minden rendben lesz. Meséi nem mindig voltak vidámak, de az élet sem az. Mégis mindegyikben ott volt a remény, és mi azzal a bizonyossággal nőttünk fel, hogy a végén mindig a jó győzedelmeskedik.

Főzni nem szeretett, de azért mindig elkészítette kedvenc ételünket és ő maga süttött szülinapi tortát nekünk. Szegénynek nem volt kézügyessége, az ételek kinézetében, tálalásában mindig volt esztétikai kifogásolni való, de az ízükben sohasem. Mindig nyaggattuk, mondja el, mi a titkos hozzávaló. Ő csak mosolygott. Halála előtt azonban meg-sűgta a titkot.

Tudom, mindenkinek van édesanyja. Mindenki a sajátját szereti. Ez így is van rendjén. Az én anyám is olyan volt, mint mindegyik: törődő, tápláló, érzékeny. Az élete sem bővelkedett kalandokban: álmait feladta, mert fel kellett adnia, sokat dolgozott, nevelt hetünket, öregkorában kapál-gatott kicsi kertjében, és amikor eljött az idő, megtért Istenhez. Apánk korán meghalt, ő cipelte helyette is a terhet. Mégis úgy éreztem, írnom kell róla. El kell mondanom az egész világnak (legalábbis annak a néhány embernek, aki olvassa írásom), hogy az én édesanyám különleges volt. Egyedi. Megismételhetetlen. Okos, céltudatos és kedves. Aki megtanította nekünk a legnagyobb titkot, mellyel túlélhető az élet.

Drága Édesanyám!

Tiszta szívből köszönöm neked az Életet, a világot, melyben nevelkedtem. Gyerekként nem értettem, büntudatom volt, de most már tudom, érzem, mit értettél azalatt, amikor azt mondtad: semmit sem bántam meg. Feladtad legkedvesebb álmaidat, és ez egyáltalán nem esett nehezedre. Ha szülővé válik az ember, akkor egy pillanatig sem kételkedik abban, mi a legfontosabb az életben. Te nem csak élni tanítottál minket, hanem gondolkodni és érezni is. Mindannyian olyan hamuba sült pogácsát kaptunk tőled, mely remélem, sok embernek adatik meg. Kívánom nekik, ízleljék meg, kóstolgassák, alakítsák és saját receptjük szerint örökötsék tovább gyerekeiknek. Mi tehát a titkos hozzávaló, a túlélés módja?

Szeretet.



barley rover

Grafománia

– Kérem, segítsen. Le kell állítania, mielőtt megölök még valakit – mondom a dokinak, aki ettől a kijelentésemről idegesen fészkelődni kezd a székén és bizalmatlanul pislog rám vastag keretes szemüvege mögül. A masszív, bőrbevonatú karosszék nyikorogva tiltakozik a kövér test súlya ellen.

– Ha úgy véli, gyilkosságot követett el, javaslom, forduljon inkább a rendőrséghez – mondja óvatosan, megnyugtatón szánt hangon.

– Nem a hagyományos értelemben mondom. Senkit sem csaptam agyon baltával vagy lőttem le. Semmi ilyesmi. Azt hiszem, én szavakkal ölok – hadarom gyorsan egy szuszra, mielőtt még a telefonhoz nyúlna és felhívna a zsarukat.

– Értem – mondja a pszichiáter valamennyire megnyugodva, amikor rájön, hogy valószínűleg csak a szokásos dilinyósok egyike vagyok.

Fáradtan hátradől és az órájára pillant, jelezve, hogy lassan lejár a rendelési ideje. Biztosan nehéz napja lehetett, mert látható unalommal, fásultan veszi kézbe a jegyzetfüzetét.

– Akkor talán kezdjük az elején – mondja egy hosszú sóhaj után.

– A kisfiam egy évvel ezelőtti halála óta kényszeresen írok – mondom, majd én is előveszem a saját jegyzetfüzetemet. Kihúszom összerágott végű ceruzámat a drótspirálból és a kezem sürgető zsidbadásának engedve elterelő szavakat írok: pókhasú, pökheni, páváskodó, pszichiáter...

Az azonos kezdőbetűjű szavak segítenek, hogy ne kezdjek bele egy végtelen történetbe.

Dr akárci (nem akarom megjegyezni a nevét a saját biztonság érdekében) csak nézi mit csinállok, aztán lejegyez valamit elegáns, aranyozott golyóstollával, ami tökéletesen illik arany nyakkendőjéhez, aztán rám néz behízott szemével.

– Folytassa.

Erővel próbálom visszatartani a kezem, hogy ne írjak. Az ujjaim sajognak, a csuklóm fájdalmasan megfeszül, de átmenetileg sikerül leállítani magam.

– Abelnél, a fiamnál három éves korában diagnosztizáltak a leukémiát. Egy évnyi kemoterápia, sugárkezelés és egy sikertelen csontvelő átültetés után végül meghalt – mondom elérzékenyült hangon.

– Sajnálom – mondja a doki fel sem nézve a jegyzeteiből, de látszik rajta, hogy le sem szarja. Gépiesen, pusztán illendőségből nyilvánít részvétet.

– Mindketten kibuktunk. Az asszony is meg én is. Sarah elég rendesen behúzott a piálásba. Hagytam, mert mindketten a saját fájdalmunkat dédelgettük. Naplót kezdtem vezetni, hogy kiírom magamból a bánatomat – a doktor érdektelensége láttán a kezem ismét éltre kel és szavakat firkálok: önző, önelégült, ökor...

Összeszedem magam és folytatom.

– Eleinte segített. Aztán már nem volt elég a fájdalom szavakba öntése. Mindenféle történetek jutottak eszembe. Más emberekről, más sorsokról és tragédiákról. Lassan az összes szabadidőmben írtam.

– Miért gondolja azt, hogy megölt valakit? – kérdezi a doki. Ismét az órájára néz. Rövidre akarja zárni a beszélgetést. Terebélyes pocakjának mélyéből diszkrétan megkordul a gyomra. Gondolom, már alig várja, hogy végezzünk, és betolhasson egy háromfős családnak is elegendő vacsorát.

Ceruzát tartó kezem megremeg. A grafit hegye mélyen

beleszánt a papírba: dagadt, hájas, kövér, potrohos, melák, hájfej... A színönimák is segítenek.

Görccsösen elrántom a kezem a füzettől és lefogom a másik kezemmel.

– A zajos szomszéd volt az első. Képtelen volt csendben maradni. Állandóan fúrt, faragott, csiszolt a garázsában. Többször próbáltam vele szót érteni, de elküldött a fenébe, hogy törődjek a magam dolgával. Aztán egy vasárnap késő délután, amikor ócska fűnyírójával vágta a fűvet, írni kezdtem róla. Az asszonyt nem zavarta a zúgás. Aznapra már kiütötte magát és részegen hortyogott a hálóban.

Én a konyhában ültem az asztalnál és elkezdtem egy történetet, Billről, a fűvet nyíró baromról, aki magasról tett mindenki nyugalma. Aztán leírtam, hogy ez a seggfej a szívéhez kap, és holtan rogy össze a kertben. Nem én találtam ki a sztorit, csak úgy jött magától. Amikor kész lettem, odakint elhallgatott a gép. Kinéztem az ablakon, és láttam Billt a fűnyírója mögött feküdni. Mire kiértek a mentők, már rég halott volt. Azt mondták, szívroham.

– Ugyan, ez még nem jelent semmit. Csupán szerencsétlen véletlen – mondja a doki. Behízott szemével rám néz, és egy kis fejcsóválással is nyomatékosítja a véleményét. Mintha egy ostoba kölyköt győzködné arról, hogy mekkora hülyeségeket beszél.

A kezem megint belendül: nagyképű, öntelt, kivagy, fölényeskedő, lekezelő, dölyfös, önelégült...

– Eleinte én is azt hittem. Azután jött az a csúnya vitánk az asszonnyal. Aznap még a szokásosnál is jobban beivott. Elkapta a dühroham és mindenfélét a fejemhez vágott. Szerinte én csak irkállok, és egyáltalán nem érdekel a fiunk halála. Érzéketlen tuskónak nevezett. Kényszeres pszichopátának, akit már senki és semmi nem érdekel, csak a saját világom. Hiába próbáltam lenyugtatni, és amikor zokogva és tántorogva bement a zuhanyzóba, eszembe jutott egy történet. Írni kezdtem a megtört veszekedő házaspárról, a szerencsétlen férjről, akit részeg felesége, Sarah hibáztat a kisfiuk haláláért. Azután leírtam szinte önkéntelenül, hogy a kegyetlen asszony önző szíve utolsó dobban.

Már hallottam is a zörgést. Berontottam a fürdőszobába, és ott találtam Sarah mozdulatlan testét arccal előre feküdni a padlón. Nem tudtam rajta segíteni. Megöltem. Én öltem meg – mondom elcsukló hangon, és a könnyeim fátylán keresztül nézek a doktorra.

– Jól van, nyugodjon meg. Sajnálom a feleségét, de maga is tudja, hogy ez lehetetlen. Nem lehet írott szavakkal ölni. Képtelenség – mondja a pszichiáter.

– Nem tudom, mi történik velem. Egyre csak írok és írok. Rettegek, hogy mi lesz ha megint megtörténik. Még kordában tudom tartani. Adjon valamit, amivel leszedál, vagy utaljon be agyműtetre. Segítsen – mondom könyörögve.

A doktor halványan elmosolyodik az ötleteim hallatán, és gyunyoros arckifejezése láttán kezd elborulni az agyam.

– Kényszerképzetet nem lehet operációval gyógyítani. Terápiát javaslok hetente kétszer, és felírhatok egy gyenge nyugtatót – mondja, és már elő is veszi a recepttömbjét. Közben gyorsan az órájára néz. A rendelésnek vége. Téma lezárva.

Izzadt kezembe szorított ceruzám önálló életre kel: a kövér fickó túlterhelt erei felmondják a szolgálatot és elzárják a hájas szívéhez vezető utat...



A pszichiáter felém nyújtja a receptet. Azután a mellkasa bal oldalába markol és felakadt szemekkel lefordul a székről.

Kirohanok a rendelőből és szólok az asszisztensnek, hogy hívjon mentőt, majd elmenekülök tettem színhelyéről.

Most már biztos. Én voltam. Már név nélkül is megy. Csípőből írva a szavakat célzás nélkül gyilkolok.

Tudom, hogy az erdőnek lelke van...

Tudom, hogy az erdőnek lelke van...
Szinte hallom csendes lélegzetét.
A változás örök lüktetését,
fényben, színekben, harmóniában.

Lelke van... Érzem. Türelemre int.
Csak csendben.... még tart a téli álom.
Madár piheg a még csupasz ágon,
ébredő nap felhőkön átkacsint.

Lelke van... Történet kéreg alatt,
mit őriz háncs, elhalt sejtek,
mit a vén idő a törzsbe rejtett.
Évgyűrűk. A mű, életrajzolat.

Lelke van... Őriz titkot, sebeket.
Göcsörtös kín rejti, mi bántja.
A szél tanúja, világgá kiáltja
a viharokat, néma könnyeket.

Lelke van... Mélyre nyúlnak gyökerek,
kapaszkodik, küzd az elemekkel.
Oly büszke, mégis meghajlik, ha kell.
Oxigént sóhajt, másnak életet.

Lelke van... Óvna szelídet s vadat,
bújtatnak az ágak s lombkorona.
Susog levelek elfedőzaja,
őriz halálhörgést, sikolyokat.

Lelke van... Az őszi lombhullásban,
nyári szomjúságban, rideg télben.
Magoncot nevel az ébredésben,
s boldog a tavaszi virágzásban.

Lelke van... Megérint, amit érzek.
Nincs hamis, csak az őszinte vonzás.
Tiszta, mint az itt fakadó forrás.
Nincs varázslat, csak maga az élet.

Tudom, hogy az erdőnek lelke van...
Szinte hallom csendes lélegzetét.
A változás örök lüktetését,
fényben, színekben, harmóniában.

Alkony

A világ tudomására kell hoznom a történetemet, még ha nem is hiszi el nekem senki.

Esetleg ha feltöltöm az internetre.

Látom magam előtt azt a valakit, aki elolvassa. Férfi vagy nő, fiatal vagy öreg, teljesen mindegy. Ott ül a monitor előtt, kételkedve olvassa a sorokat, aztán egyszer csak éles fájdalom indul a bal karjából a vállá felé...

Nagymamához

Szeretném megköszönni néked,
Édes-drága nagymama,
Hogy véled az élet
Sosem volt mostoha!

Könny pördül szememből,
Ha meglátlak Téged...
És az öröm nem enyhül,
SEM, ha magad kéred!

Ahogy nézem, nagymama,
a hófehér hajadat...
Megfog egy érzés,
S megáll a pillanat.

Elcsodálkozom rajta,
Hogy még mindig bírja,
Azt a nehéz terhet...
Ami a vállát rója.

Mert fáradhatatlanul nap-nap után
Értem szorgoskodik...
...Minden percét rám fordítja,
Rólam gondoskodik.

De hogy tudnám megköszönni
Néki ezt a sok-sok évet?
Ha oly' nehéz dalba szőni
E megannyi szépet...

...Ezért kérem én tehát
A Jóságos Istent,
Hallja meg az imám,
Te rajtad segítsen!

Segítsen, hogy elérd
Azt a boldogságot,
Melyet csak Érted kér
A TE apróságod!

Drektor



The Economist

Kalózkodás, jobbra fent!

Jim már vagy negyed órája várt. Úgy döntött, épp elég rég ahhoz, hogy végre kérjen magának egy italt. Magában pedig Jacket szidta.

– Nem hiszem el, mindig az ér oda legkésőbb a kocsmába, akinek a legközelebb van!

Kissé zaklatott volt. Csaknem félórát kellett BKVznia a Bolygóközi Közlekedési Vállalat egyik rozszant úrbuszán a Mars és a Hold között, egy csapat Théta2 Kvadránsból érkezett részeg, ordító nőgölg turista társaságában, hogy ideérjen.

Sosem tudta megérteni, az univerzum távoli galaxisaiból érkező idegen létformák miért érzik magukra nézve kötelezőnek, hogy kihasználják az itteni naprendszer kedvező árait, és ájulásig igyanak. Figyelmeztette is a sofört, hogy szemmel láthatóan a nőgölg társaság több tagja is súlyosan megszegte az utazási feltételeket, és azonnal le kellene szállítatnia őket a járműről. A pilóta azonban vállát rángatva közölte vele, hogy a gépen se úrkapszulák, se szkafanderek nincsenek, így a végállomásig nem tud mit csinálni velük. Jim ugyanakkor úgy gondolta, hogy a fenti eszközök hiánya az eltávolítás szempontjából egyáltalán nem jelent akadályt. Sőt! Ahogy az első néhány, védőruha nélkül kidobott nőgölg feje szétrobban az űrben, a többi egyből kijózanodik, és rájön, hogyan is kell a közösségi eszközökön viselkedni.

A soför azonban a kényszerintézkedés foganatosítása helyett inkább megkérte Jimet, hogy szépen nyugodjon le, miközben javaslatát határozottan antiszociálisnak minősítette. Jim viszont ragaszkodott hozzá, hogy nem a javaslat antiszociális, hanem a feleslegessé vált salakanyagok nyilvános járatokon történő ürítése, amit ő – akármennyire is próbáltak meggyözni – nem volt hajlandó a fajok közötti apró kulturális különbségek megnyilvánulásaként elfogadni.

És ezek után még Jack is késett! Pedig csak egy köpésre lakott a csehótól, a szomszédos űrállomáson. Egyszerűen beugrik az antigravitációs liftbe és már meg is érkezett. De még erre sem volt képes. Szóval Jim úgy érezte, igencsak ráférne néhány akciós, agyrobantó tetrakrinoxid koktéllal.

A kocsmá maga egyébként eléggé régimódi volt. Ősrégi, holografikus kivetítőkön lehetett megnézni az itallapot. A kivetítők aljába épített szkanner érzékelte a szemmozgást, aztán a reakcióidőből, és a pupilla tágulás mértékéből megbecsülte a választott italt, valamint a vendég alkoholos befolyásoltságát. Végül a központi rendelésfeldolgozó modul az információkat kiértékelve utasította a pincérlányokat, hogy mit, és mennyire felhívítva vigyenek ki.

A módszer idejétmúlt, még özvív előtti volt. Akárcsak a lebuji bútorai. Szó szerint. Nagyrészüket kiborg búvárok hozták fel az elárasztott Hollandiából, hogy eladják a Holdudvaron, a Hold központi bolhapiacán. A hely nélkülült mindenféle felesleges csiricsárét, de Jack és Jim pont ezért szerette. Olcsó krimó volt, meglepetések és modern kutyák nélkül. Pár hónappal korábban ugyan a tulaj elhatározta, hogy trendivé varázsolja a helyet, de ez a kisiklás szerencsére nem sokáig tartott.

Akkor a pincérlányokat új, metatranszbinominális elven működő gondolatletapogató érzékelőkkel szerelték fel, mely a kiszolgálás sebességének növelését, valamint a vendégek elvárásainak minél magasabb fokon történő kiszolgálását

volt hivatott elősegíteni azáltal, hogy a felmerülő kívánságokat egyből a kiszolgáló személyzet hipotalamuszába továbbította, és ott vetítette ki az idegyökök elektrostimulálása révén. Az új módszer bevezetésekor azonban nem számoltak azzal a körülménnyel, hogy egy olyan helyen, ahol részeg férfiak, és nagy mellű pincérlányok egyszerre fordulnak elő, ott a gondolatok az aktuális rendelkezéseken messze túl is elkalandozhatnak. Ez végül rendkívül kellemetlen helyzetekhez vezetett. Miután a szégyenkező vendégek kezdtek elmaraadozni, és a felzaklatott pultos lányok is sorra adták be a felmondásukat, a vezetőség úgy döntött, jobb lesz, ha visszatér minden a régi kerékvágásba.

Jim azért így is zavarban volt kicsit. Teherhajó pilótaként egy hosszabb küldetésről tért vissza, és amikor utoljára itt járt, még megvoltak a gondolatletapogatók, ahogy a pincérlány, Lucy is. És bár az akkor elfogyasztott három koktél, négy sör, na meg az azóta eltelt két hónap eléggé megfakították az emlékeket, Jimnek mégis úgy derengett, azon az estén olyan dolgokról álmodozott Lucyvel kapcsolatban, amik az univerzum egyes pontjain már egyértelműen bűncselekménynek számítanak. Többek között itt is. Nem is mert a lány szemébe nézni, így inkább a melleit vette szemügyre. Amit a maga részéről a bűnbánat jelének tekintett. Lucy meg annak, hogy jó sok borraival fog kapni.

Végül csak egy italt hozatott. Jack majd rendel magának, ha akar. Ő aztán nem fog fizetni azért, hogy megvárakoztassák. Ez elvi kérdés volt. Na meg anyagi.

Másfél koktél múlva aztán végre befutott Jack is.

– Hello! Késtem?

– Igen.

– Nem baj, azért látom elfoglaltad magad.

Jimnek egy frappáns válasz jutott eszébe, de mivel Jack volt az egyetlen ember, aki még hajlandó volt vele szóba állni, ezért inkább lenyelte. Ahogy a koktél maradékát is. Rendelt még egyet, azzal a biztos tudattal, hogy ezzel az est hátralévő részét, meg az egész másnapot is elintézte. Aztán az agyára lassan leereszkedő tetrakrinoxid ködön keresztül beszélgetni kezdtek.

– Mi a helyzet?

– Semmi különös. És veled? Csajok?

– A szokásos.

A "szokásos" Jimnél a csajok vonatkozásában azt jelentette, hogy semmi, abszolúte semmi. Hogy ez volt a szokásos, annak számtalan oka volt. Jim személyisége, fizimiskája, de legfőképpen – és ezt ő maga is tudta – a túlzott igényei. Nagyon magasra tette a léceket. Csak a kétfülű, kétszemű, kétkarú, kétlábú nők érdekelték. Márpedig 140 évvel az egész Földre kiterjedő nukleáris világháború után a kétfülű, kétszemű, kétkarú, kétlábú lányok olyan ritkák voltak, mint az egyfejű holló. És akkor még ott voltak a súly, meg kor paraméterek is! Persze akadtak kivételek. Hajnali kettő, és öt kiptokvadron sör után már nem voltak szabályok. A szervek számával, súllyal és korrall kapcsolatos kritériumok hatályukat veszítették.

Mindössze egy dologhoz tartotta magát következetesen: gamma-humanoidokkal soha nem kezdett. Nem mintha humanosizta lett volna. Egyszerűen csak úgy volt vele,

hogy a gammáknak is megvannak a maguk helyei, meg a nem gammáknak is. A gammáknak is megvannak a tárcáik, meg a nem gammáknak is. És jobb, ha ez így is marad. Mert onnantól kezdve, hogy a gammák vegyülni kezdtek a nem gammákkal, ott hirtelen valamilyen, a tudomány számára amaddig ismeretlen, megmagyarázhatatlan mágikus eljárás révén hirtelen az összes tárca a gammákhoz került. Jim nem állította, hogy minden gamma rendelkezett ezzel a mágikus képességgel, azt sem, hogy a többségük birtokolta volna, sőt azt sem hitte, hogy a nem gammák között nincsenek efféle varázslók. Egyszerűen csak az empirikus adatokra, és mások tapasztalataira alapozva úgy döntött, jobb lesz a gammáktól távol tartania magát. És így volt ezzel Jack is. Egy nyelvet beszéltek.

Ahogy mindenki a Naprendszerben. Bár már évszázadokkal korábban felmerült, egy közös földi nyelv igénye, amely helyettesít minden másikat, örökre eltörölve a kommunikációs korlátokat, a nemzetállamoknak azonban soha nem sikerült dűlőre jutniuk, hogy melyik nyelv legyen az egyeduralkodó. Míg aztán a 22. század derekán kiemelkedett egy igazi szuperhatalom, mely a lakosság szám, az ipari teljesítmény és a pusztító katonai erő alapján rákényszeríthette akarát a Föld többi országára. Így lett a bolygó, majd később az űrflotta révén a Naprendszer teljes humanoid népességének közös nyelve az ész. Amit már 2158-ban megjósolt Abu Abn moszkvai kalifa, mikor az ész haderő egy különösen hideg, 22°C-os téli napon bevette a várost.

Az ész teljes Naprendszerben történő kötelezővé tétele viszont csak a 2160-as Koppenhágai-csata után valósult meg, mikor is az ész flotta legyőzte legnagyobb riválisa, Nagy-Magyarország haditengerészetet. Ekkor ugyanis Magyarország már olyan hatalmas volt, hogy csak Nagy-Magyarországgént emlegették. Partjait három tenger mosta. Az Északi-, az Ír- és a Japán. Az elvesztett ütközet után azonban megfosztották legfontosabb tengeri kikötőitől, Berlintől, Hanoitól, sőt még a Kárpát-szigetek egy részét is elcsatolták tőle.

Mivel a harcok lezárását jelentő békeszerződés aláírása óta alig három évtized telt el, így a hajdani Nagy-Magyarországgal és a háborúval kapcsolatos „mi lett volna ha?” elméletek ezekben az időkben igencsak népszerű témák voltak a kocsmákban. Nagynéha Jim és Jack is ki szokott ide lyukadni, ha a nőknél, a gammákon és az univerzum egyéb, mások által intelligensnek hazudott létformáinak pocskondiázásán már túljutottak. Most azonban bőven volt mit megbeszélniük. Jack kérte, hogy találkozzanak, mivel üzleti ajánlata volt cimborája számára.

- Figyelj, nem fogod kitalálni, kinek van nagyon sürgősen szüksége pilótára egy elképesztően jól fizető úthoz!

- Tényleg nem fogom. Kinek?

- Tudom, hogy nem kedveled a pasit, de ...

És ez volt az a pillanat, amikor Jim agysejtjei végleg feladták a tetrakrinoxid ellen vívott harcot. Innentől kezdve már csak meredten bámult, artikulálatlanul morgott, és talán valami szerződést is jóváhagyott, amit a beépített kommunikációs chipjén keresztül küldtek meg neki. Az utolsó emléke pedig az volt, ahogy Jack egy merkúri diszkóban otthagyja egy túlkoros, túlsúlyos, túlfestett, talán nővel, aki elképesztően kihívóan kacsintgat rá a középső szemével.

Jim nem akarta elhinni, hogy elvállalta. Az úrdokkban volt, ahol már megrakodva ott várta a Nagyutazás, Joe

Simms teherhájója. Joe Simmsé! Ki nem állhatta a palit, és élete párját, Bözsit.

Nem lehet igaz, hogy Jack így átvágta. Pedig ezerszer megfogadta már, hogy piálás előtt az összes beépített chipjét inaktíválja! Ha megtette volna, most nem lenne ebben a slamasztikában! Ráadásul, ahogy visszaemlékezett arra az éjszakára, felrémlt neki, hogy nem ez volt a legnagyobb hiba, amit akkor elkövetett.

A hajó ajtajában egyszer csak Jack tűnt fel.

- Hali! Végre megérkeztek!

- Hogy a fenébe tehetted ezt velem, ember?

- Mit?

- Hogy így kiszúrsz velem?

- Az útra gondolsz, vagy a nőre, akivel otthagytalak?

- Mindkettőre!

- Megkérdeztem, hogy „biztosan ezt akard?”, „biztos tudod, mit csinálsz?”, „biztos nem vagy túl részeg?” Te meg azt mondtad, nem vagy hülye, nem kell téged pátyolgatni.

Ami igaz, az igaz. A kérdések tényleg elhangzottak. De hát pont ez volt tetrakrinoxid legfőbb hatása: a megnövekedett önbizalom. Ezért is fogyasztotta Jim olyan szívesen, és fogadta meg egyúttal, hogy két koktélnál többet egyszerre soha nem iszik. Mely fogadalmához szigorúan tartotta is magát, csak néha ideiglenesen felfüggesztette a végrehajtását. Ahogy tegnap is. Azért magában elhatározta, hogy Jack ezt még nagyon meg fogja bánni.

De most már nem volt mit tenni. Mély levegőt vett, és fel lépett a hajóra. Új jármű volt, ezt a szakavatott szemek azonnal észrevették az új fejlesztésű titanohadrotektonikus borításból, és a legújabb, Hiperszip II./B típusú hajtóműből. A kevésbé szakavatottak pedig a szervizfolyosón virító feliratból, mely szerint a hajó egészen addig a Csillagközi Hitelbank tulajdonát képezi, míg Joe Simms le nem szurkolja a lízingdíj maradvány 59 havi részletét a 60-ból. Még mielőtt elérték volna a központi irányító termet, Joe sietett eljűk.

- Sziasztok fiúk! Jim, nagyon örülök, hogy vállaltad az utat.

- Hát még én.

- Annyi kérésem lenne, hogy ezúttal, légszi, ne tegyél megjegyzéseket Bözsi testsúlyára. Tudod, nagyon zavarják, és felzaklatják szegényt a vicceid!

- Dehogyan zavarják!

- Dehogynem!

- Joe, ha tényleg annyira zavarnák, akkor lefogyna!

- Ööö ...

- Na ugye!

Jim a maga részéről letudta a vitát, megkerülte Joe-t, és lazán betrappolt a központi irányítóba. A terem hatalmas volt, de Bözsi betöltötte. Akkor a nőszemély volt, hogy apróbb bolygókra és holdakra történő leszállás esetén külön számításokat kellett végezni a landolási szöveget illetően, nehogy Bözsi gravitációs mezeje letérítse őket a pályájukról.

- Jim!

- Szia Bözsi! Csak nem fogytál?

A kérdést kínos csönd és fagyos pillantások követték. Végül Bözsi - nem tudván eldönteni, hogy Jim érdeklődése vajon komoly, vagy megint csak bosszantani akarja - igencsak kimérten válaszolt.



- De igen. Tudod, egy régi, hatmilliárd éves tarkaloni fogyókúra módszert követek. A Zéta Galaxis egy törpebolygóján őshonos növény, a terekululadicum magvait szedem, mely az univerzum egyik legjobb zsírégetője és fogyasztószere.

Jimet ez azokra a cikkekre emlékeztette, amiket azokban a múzeumokban olvasott, melyek a nukleáris világégés előtti kort mutatták be különféle ásatásokon előkerült női magazinokon keresztül. Azokban voltak mindenféle sarlatánok, akik több ezer éves kínai holisztikus tapasztalatokon nyugvó, brit dermatológusok által tesztelt, jamaikai woodu varázslók fekete mágiáját felhasználó fogyasztószereket ajánlottak primitív blogjaikban hasonlóan primitív olvasóik részére.

Persze, ha tényleg működött a terekululadicum, akkor elég elkésérítő volt belegondolni, hogy évezredek át férfiak milliárdjainak kellett elviselniük kigömbölyödött asszonykáikat, miközben mindvégig rendelkezésre állt egy megoldás, mely idősebb volt, mint maga a Naprendszer.

- Jól hangzik. Egyébként én is egy igen ősi eljárásra esküszöm. 99,9%-ban hatásos. Nálam is ez vált be.

Bözsi végigmérte Jimet. Lehet, hogy a feje kopasz volt, mint egy polírozott billiárdgolyó, és olyan ronda, hogy még az űrcsatákban megedződött veterán afgaronod harcosok is megijedtek tőle, de azt el kellett ismerni, hogy a kondijára nem lehetett panasz.

- Tényleg? Mi az?
- Elég bonyolult. De ha lejegyzed, szívesen elmondom.
- Persze, már aktiváltam is a memóriachipem. Ki veled!
- Kevesebb zaba, több mozgás. Neked is ajánlom.

Jim az elégedettség és öröm lelket melengető érzésével ült be a pilótaszékbe. Lehet, hogy a háta közepére sem kívánta ezt a munkát, de legalább a többiek életét is pokollá tehetné. Ez pedig kárpótolta mindenért. Ráadásul alig tíz perc alatt sikerült elérnie, hogy az út hátralévő részében senki ne szóljon hozzá. Ha volt valami, amit igazán utált, az a semmitmondó, unalmas udvariaskodási társalgás. Hát ez miatt most nem kellett aggódnia.

Már harmadik napja hajóztak. Elhagyták az Alfa2gammát és az Omegaproxikentauri rendszert. Minden a tervek szerint alakult, a légénység hangulata határozottan vidám és derűs volt. Jókedvűen és optimistán tekintettek az út hátralévő része elé. Ez intő jel volt Jim számára, hogy legfőbb ideje tenni valamit.

- Hallom, nanorobotokból áll a rakomány?
 - Aha, 14 láda.
 - Azta. Az 16 800 cső. Minden rendben ment a berakodáskor?
 - Ja, szerencsére nem volt semmi gond. Egy vagyona kerülnek ezek a vackok.
 - Gondolom a biztosítópeceket is ellenőriztették.
- Jack és Joe egyszerre kapta fel a fejét.
- A biztosítópeceket?
 - A biztosítópeceket. Mielőtt átvettétek az árut, csak elmagyarázták nektek az új HBN34Df csőtartályok működését? Jim jelentőségteljes szünetet tartott.
 - Ugye, fiúk, tudjátok, hogy működnek a tartályok?
- Jack elvörösödve válaszolt.

- Hát, azt hiszem ez kimaradt. Fontos?
- Hogy tisztában legyetek az átlalatok szállított tároló tartályok működésével? Ti tudjátok.

Joe felpattant a székéből.

- Igaza van, Jack! Jim, te ugye tudod, hogy működnek?
- Persze, többször fuvaroztam már őket.
- És megmutatnád nekünk?
- Hogyne, örömmel.
- Akkor irány a fedélköz!

A raktérben Jim határozottan az egyik ládához lépet, deaktiválta a magnetohadron zárat, és a fedelet felhajtvá kivett egy csőtartályt. Óvatosan Jack felé nyújtotta.

- Látod azt a világító zöld gombot?
- Aha.
- Ha az ember kattanásig benyomja ...
- Igen... A fenébe! Mi ez?
- Mit csináltál, Jack?
- Benyomtam.
- Benyomtad?! Most kiengedted a nanorobotokat!
- De te mondtad!

- Én? Pont azt akartam mondani, hogy a gomb benyomásával kinyitod a szelepet! Miért nem tudod megvárni, amíg az ember befejezi?

Jack tanácstalanul Joera nézett, aki elhűlve bámulta a tartályt.

- Mennyi szabadult ki?
- Jim kivette Jack kezéből a csövet.
- A számláló szerint 226 darab.
- Joe dühösen Jackre ripakodott.

- Darabja 200 tritoni dollár. Remélem, tudod, ki fogja ezt kifizetni!

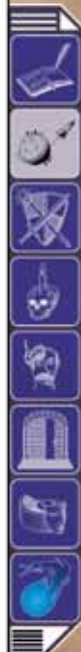
- Na de Joe! Az majdnem a fele fizetésem.
 - Te szúrta el, te is fizetsz! Hacsak valahogy rendbe nem hozod.
 - De hogy?
- Ekkor Jim sietett Jack segítségére.

- Semmi gond! Csak össze kell szedni őket, és egy nanofecskendővel visszajuttatni a tartályba. Szerencsére minden ládához adnak egyet ingeny.

- Na és hogy szedjük össze? - kérdezte Jack reménykedve.
- Mi sehogy. Majd te.
- De hogy?
- Hát fogsz egy nanoszópot meg egy nanocsipeszt, aztán szépen felcsipegeted őket.
- Mi? Komolyan gondolod, hogy fésüljem át az egész 2000 m²-nyi rakteret egy kézinanoszkóppal, meg egy csipesszel?
- Hát sziszifuszi munka az biztos, de ha te inkább fizetnél ...
- És nem lehetne valahogy összeporszívózni őket?
- Van a fedélzeti porszívóban nanoszűrő?
- Hát, gondolom, nincs.

- Nanoszópiikus méretű testeket felporszívózni nanoszűrő nélkül? Jack, hogy kérdezhetsz ekkora butaságot?

- Igen, Jack! Mikor nő be végre a fejed lágya? Példát vehetnél Jimről. Ő aztán használja az eszét. Miért nem tanulsz



tőle? – kérdezte Joe a fejét ingatva. – Vérprofi a csávó. Nem hiába kértelek meg, hogy hozd el őt is. Tudtam, hogy veled semmire nem mennék. Na, fogd azt a csipeszt, aztán állj neki!

– És mégis hol a fenébe kellene szerintetek kezdenem?

– Hát talán ott, ahova először letérdelsz.

– Naná hogy ott! Jim, öregem, téged aztán tényleg nem lehet zavarba hozni! – mondta Joe elismerően.

– És még valami Jack!

– Igen?

– Tudod, ezek a nanorobotok elég kicsik ... Szóval, remélem, nem remeg a kezed.

Miután Jacket magára hagyták a raktérben, Jim egyből az orvosi szobába sietett. Helyre kellett tennie a túlzott vigyorgástól kiugrott állkapcsát.

A Nagyutazás pilótafülkéjében Jim és Joe éberem figyelte az ötdimenziós központi kijelzőt. Jack már harmadik napja a raktárban volt, Bözsi meg valahol a konyhában, a nasireplikátor közelében, így hát ketten irányították a hajót.

Veszélyes területen jártak. Az Akifra Galaxis egyik kiszögelésében, a Szmáli Kvadránsban. A szomszédos csillagrendszer közelében egy féregjárat volt, melyen át jelentősen lerövidíthették a tervezett távot, és ezzel utazás idejét. A járatot rengeteg teherhajó használta, a környék azonban hemzsegett a szmáli kalóztól. A Csillagközi Szövetség azonban az egyre inkább elszaporodó kalóztámadások ellenére sem tett semmit a probléma felszámolásáért. A különböző újrjogvédő szervezetek ugyanis megfúrtak minden széleskörű, intergalaktikus együttműködést, arra való hivatkozással, hogy a szmálik valójában nem is pénzéhes, agresszív bűnözők, hanem a multigalaktikus vállalatcsoportok áldozatai voltak.

Való igaz, hogy a szmálik korábban jóval békésebb mesterséget űztek. Kis újrjarműveiken a környéken elhaladó üstökös rajokat halászták le. Egészen addig, míg a nagy úrkonglomerátumok el nem kezdték úrszemetüket az ő csillagrendszerükben kiszórni. Az úrhulladékok képezte pályakadályok következtében aztán az aszteroidák letértek eredeti útvonalairól. Az elmaradó üstökös rajok miatt pedig lassan felkopott a szmálik álla. A bolygójukon súlyos nyersanyaghiány alakult ki, így a hajdani halászok végül kalózkodásra adták a fejüket. A sok minden lében kanál, idealista újrjogi aktivista azonban még mindig azt hitte, hogy ezek ugyanazok a bátor úrutazók, akik a napszelet kihasználva, életüket kockáztatva szelik apró úrsiklóikon a végtelen világuárt. De mi sem állt távolabb a valóságtól!

Ezek már jól szervezett, a legmodernebb űrtechnológiával és veszélyes hadron, meg plazmafegyverekkel felszerelt bűnözők voltak, akik nem ismertek kegyelmet.

Nem ártott hát az óvatosság. A támadásokat ugyan általában sikerült visszaverni, de a hajókban a sikertelen rajtaütések is komoly károkat okozhattak. Rendbehozataluk pedig nem volt olcsó. A márkaszervizek képesek voltak a legapróbb javításokért is kész vagyonekat elkérni. Márpedig háromszoros fénysebesség felett a szikszalagnak megvoltak a maga korlátai. Még akkor is, ha az eszköz a Földről kiindulva hatalmas karriert futott be, és széles körben használták az egész univerzumban. Az űrtelepek szigetelésétől a protonerőművek karbantartásán át egészen a robotsebészetig.

A kalózzokkal vívott csaták ráadásul sokszor szedtek halálos áldozatokat is. Ha a szmáli támadóknak mágnesnyalábvetőkkel sikerült megcsákyázniuk egy teherhajót, akkor onnantól kezdve csillagcsavarhúzóikkal és fúziós baltaikkal könnyedén áthatoltak a külső borításon, hogy aztán véres közelharcot vívjanak a benti legénységgel. Az elkeseredett küzdelemben rendszerint mindkét fél bevetett mindent. A részecskékarabélyoktól elkezdve a hevített motorolajon át egészen a lézerkardokig. A banditák a legjobban mégis a bolygóközi telepések kedvenc fegyverétől, a terraformáló ásótól tartottak, mely a bolygófelszín mellett a koponyaszerkezet átalakításában is igen hatékony eszköznek bizonyult.

Jim és Joe így aztán feszülten figyeltek, hogy a legapróbb gyanús jel esetén felkészüljenek a támadásra. Először Joe szúrta ki az egyik hulladéktemető szélén óvatosan mozgó apró pontot.

– Nézd! Jobbra fent!

Mivel már vagy száz éve sehol nem használtak analóg órákat, ráadásul az univerzum különböző tájain más és más mértékegységgel mérték a napok hosszát, így az objektumok helyzetét az űrben nem órákban adták meg – ahogyan azt még a plazmakor előtti földi vadászpilóták szokták –, hanem helyette a „fent”, „lent”, „balra”, „jobbra”, „elő”, „hátra” kifejezéseket használták. Ha valaki még ebből sem értette, akkor az „ott”-ot. Ez utóbbit szinte kizárólag a n’diaiak kedvéért, akik túl ostobák voltak ahhoz, hogy akárcsak a legalapvetőbb dolgokat is felfogják. Ezt mindenki tudta, de senki nem merte kimondani. Előttük.

Jim is észrevette az óvatosan közelítő hajót. A roncsok takarásában volt, így a felderítő szonár zonid sugarai alig érzékelték belőle valamit.

Összenéztek Joeval.

– Odapörköljünk neki?

Joe bólintott. Jim kibiztosította a fotonágyút, majd, miután pontosan bemérte a célpontot, elsütötte. A fotonágyú alkalmazása polgári járműveken szigorúan tilos volt. Csak hát akit egyszer telibe talált, az utána ritkán perelt. A kijelzőn felbukkanó lökeshullámok azt mutatták, hogy Jiméknek most sem kell ettől tartaniuk.

Mivel a célpontból nem túl sokat láttak, ezért csak remélni tudták, hogy tényleg egy szmáli kalózhajót szedtek le, és nem véletlenül egy az univerzum másik szögletéből ide tévedt muszka újrjachtot trafáltak telibe.

De nem kellett sokáig tünődniük ezen. Pár pillanat múlva öt újabb pötty jelent meg mögöttük. Jim megint célzott, tüzelt, és... És semmi. Most már biztosak lehettek benne, hogy korábban nem békés úrturistákat löttek szitává. Bár annak jelen helyzetben jobban örültek volna. Egyértelmű volt, hogy kalózzal van dolguk. Csak a szmálik voltak képesek elhárítani a fotonágyúk lövedékeit. Egyes szmáli pilóták ugyanis feleségeiket ültették a gépük orrába. Mivel pedig a szmáli nők olyan rondák voltak, hogy meghajlították maguk körül a teret, így a fonsugarak egyszerűen lepatantak a kalózhajókról.

Csupán a n’gol fegyverek ellen volt hatástalan ez a módszer. Mivel a n’glok egy elég elszigetelt galaxisban éltek, ezért izoláltságuk és sajátos törzsfelődésük következtében bőven volt idejük hozzászokni ehhez a jelenséghez.

Immáron bizonyossá vált, hogy a Nagyutazás támadás

alatt áll. Jim sokévnnyi pilótatapasztalatát latba vetve veszélyes manőverezésbe kezdett. Megpróbált az űrtörmelékek és kisbolygók takarásában maradvány fedezéküket kihasználni minél közelebb jutni a féregjáratához. Ha azt eléri, megmenekültek. A járat a hatalmas és jól felfegyverzett Mediterranodon Szövetség által ellenőrzött területekre vezetett. Velük még a szmálik sem mertek újat húzni.

Miközben Jim élesen cikázott a hajóval, folyamatosan tüzelt. Sose lehet tudni. Az esélyeik mindenestre nem voltak túl jók. A Nagyutazást nem űrcsatákra tervezték, lassú és lomha volt a kalózok fürge gépeihez képest. Ők pedig már a nyomukban lihegtek.

A pilótafülke ajtajában egyszer csak Jack tűnt fel.

- Mi történt?

- Megtámadtak.

- Kalózok?

- Aha.

- Hányan vannak?

- Öt hajó.

- Átveszem az ágyút, te csak a manőverezéssel foglalkozz.

Gyorsan bevetette magát a másik vezérlőülésbe, átkapcsolta a fedélzeti fegyverkezelőt, és egyből sorozni kezdte a banditákat.

- Hogy hogy itt vagy? - kérdezte meglepetten Joe. - Már össze is szedted a nanorobotokat?

- Nem egészen.

- Mennyi lett meg?

- Hát, először azt hittem, hogy negyvenhat. De aztán, amikor alaposabban megnéztem az utolsót, rájöttem, hogy előző negyvenöt csak poratka volt. Szóval úgy döntöttem, tüzérként több hasznomat veszitek.

A hirtelen felvillanó találat nyomán a többiek elismerően bólintottak. Jack tényleg hasznossá tette magát. Ugyan a legtöbb szmáli hajón volt telepített térhajlító berendezés, néhány pilóta azonban inkább megkockáztatta a halált, mintsem hogy beszerezzen egyet. Azóta a tetrakrinoxidos merkúri éjszaka óta Jim meg is tudta őket érteni.

Hiába végeztek azonban még egy géppel, így is négy volt a nyomukban. És veszettül közeledtek. Jim tudta, hogy ki kell találniuk valamit. A féregjárat még legalább 5 percre volt, a rosszfiúk pedig már ott lihegtek a nyakukon. Minden piszkos trükköt be kellett vetni. A legalattomosabb házasság is meg kellett próbálni. Nem voltak íratlan, vagy írott szabályok. Ez most csak a túlélősről szólt. Ezzel Jim is tisztában volt, és nem habozott. Kitéte az indexet jobbra, majd hirtelen balra vágott. Ettől a nyomukban száguldó szmáli pilóta úgy összezavarodott, hogy mire felocsúdott volna első meglepetéséből, gépével már fel is kenődött a Bedlác bolygó egyik masszív gránit holdjára.

Jim elégedetten nézett vissza.

- Na, cicám, látszik, hogy te se vezetél még nő mögött Pesten.

Jack és Joe nagyokat kurjantgatva a levegőbe bokszolt örömeiben. De nem volt idő az ünneplésre. A manőver miatt letértek eredeti pályájukról, és pechükre egy űrtörmelék mező kellős közepén találták magukat. Vigyázniuk kellett. Ha ennél a sebességnél egy nagyobb darabbal ütköznek, végük. A folyamatos fordulók, kanyarok azonban még jobban lelassították őket. Némi szerencse volt a szerencsétlen-

ségben, hogy a törmelékek a banditák mágnesnyalábvetőit is zavarták. A sugarak beleütköztek a kőzetdarabokba, így a kalózok képtelenek voltak megcsákyázni őket. A hajót azonban most már jobbról, balról és hátulról is támadták. Egyszer csak hatalmas lökés rázta meg az egész hajóttestet.

- Hadronágyúval lőnek ránk! - kiáltotta rémülten Jack.

- Nyugi, Jack, ne izgulj! Csak kóstolgatnak minket. El akarnak terelni a járat közeléből. Ha felrobbantják a hajót, semmit nem kapnak érte, ezt ők is tudják. Elfogni akarnak, nem szétlőni. Ellenőrizd a pajzsot!

- Igazad van, Jim, pajzs 98%-on. Csak gyengített hadront használnak.

- Megmondtam. A mágnesnyalábvetőiket kell elkerülnünk. Ha azokkal befognak, végünk.

- Óh, ne! - sikoltott fel Joe. - Bözsi! Van fogalmatok róla, hogy mit tennének ezek a vademberek egy olyan úri nővel, mint az én Bözsim?

- Joe, hidd el, ez miatt felesleges most aggódnod! - nyugtatta Jim.

- Már hogyné aggódnék az én kis virágszálam miatt?

- Joe, Jimnek igaza van. Kicsi az esélye, hogy bármit is tennének vele.

- Hát ezt meg te honnan tudhatnád?

- Onnan, hogy van szemem.

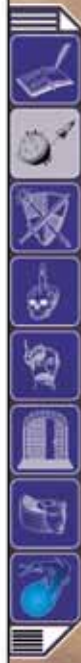
Ekkor újabb hatalmas rázkódás remegtette meg a hajót. Jack hangosat füttyentett.

- Hú, ez nem semmi löket volt. Azon se csodálkoznék, ha kiderülne, hogy a hadrontúrterhelés miatt valamelyik csőtartály elektromagnetikus biztonsági szelepe zárlatot kapott, és kiszabadult belőle 225 nanorobot. Még szerencse, hogy a gondatlansággal ellentétben kalóztámadásnál fizet a biztosító.

- Ja. Marha nagy mák, hogy nem mi eresztettük ki őket - vigyorodott el Jim.

Bár nem igazán volt okuk a vigyorgásra. Jack nanoméretű problémái ugyan megoldódtak, de immár akkora slamasztikában voltak, ami mellett egy jól megtermett vörös óriás is csak aprócska szubtörpének tűnt volna. Még három percre voltak a járatától, de a kalózok beérték őket. Jim már azon kezdett agyalni, hogyan verhetnék vissza a banditák támadását, ha mégis sikerülne megcsákyázniuk a gépet. Mindössze négyen voltak. Bözsivel ugyan eltorlaszolhatnak az egyik folyosót, mert egy ilyen méretű akadályon senki nem jutna át, csak hogy a szmáliknak összesen három gépük volt, így még két további irányból támadhattak volna egyszerre. Egy átfogó rohamot pedig Jackkel és Joe-val aligha vertek volna vissza. Mindössze két plazmapisztollyal és három fedélzeti térfegyverrel rendelkeztek. Ez akár tekintélyes tűzerőnek is tűnhetett volna, de Jim gyanította, hogy a rosszfiúk is alaposan fel vannak szerelve. Nem lepődött volna meg, ha kiderül, hogy ionpuskák, neutronszórók és antianyag gránátjaik is vannak. Egy ilyen arzenál ellen pedig nem vehették volna fel a harcot.

Nem. Nem hagyhatták, hogy elfogják a gépet, valahogy ki kellett törniük. Az alagút mindössze egymilliárd mérföldre volt, azonban a járat és közöttük ott ragyogott még az Ajjajaj, az Akifra Galaxis legnagyobb csillaga. Súlyos döntés előtt álltak. Valahogy ki kellett kerülniük ezt a több millió fokos, óriási, izzó tűzgömböt. De ezt tudták az üldözők is. Ha túl közel próbálnak meg elhaladni mellette, akkor a



csillag gravitációs mezeje menthetetlenül beszippantja a hajót, és a milliszekundum tört része alatt hamuvá égnek. Ha viszont túl nagy ívet választanak, akkor az oldalukon támadó kalózhajók mágnesnyalábjaik útjába kerülnek, és sorsuk megpecsétlődik.

- Hol van egy plotitikius, amikor szükség lenne rá? - kiáltott fel elkéseredetten Joe.

A plotitikiusok a Csillagközi Tanács legmagasabb kasztját alkotó rendkívül befolyásos teremtmények voltak. Kiváltságos helyzetüket az univerzumban egyedülálló mágikus képességüknek köszönhették. Képesek voltak ugyanis lehazudni a csillagokat az égről.

A Nagyutazás legénysége azonban, akárhogy is szeretne volna, most nem számíthatott a segítségükre. Maguknak kellett hát valahogy kikecmeregniük a csávából, amibe kerültek. Jim pilótakarrierje legnehezebb döntése előtt állt. Mély levegőt vett, majd Jackre nézett.

- Aktiváld a tartalék vészpótmentő hajtóműveket, és ha jelt adok, maximális nyomaték és szuperkriptokvadró adalék befecskendezés.

- Vettem.

- Jim, öregem, mit akarsz csinálni? - kérdezte Joe tágra nyílt szemekkel.

- Megpróbálok felmenni hipermegagigaüberszupersztrafotikus sebességre. 125%-ig.

- De ez egy teherhajó!

- Tudom, de nincs más választásunk.

- Elment az eszed. Van fogalmad róla mi fog történni, amint befecskendezed a szuperkriptokvadrót?

- Tisztában vagyok a következményekkel.

- A fenét! Ha ezt megteszed, akkor ...

Jim azonban közbevágott. Teli torokból Jackre ordított.

- Most!

Joe megpróbálta elkapni Jack karját, de már késő volt. Amint Jack felpattintotta a végszükség modul aktiváló kapcsolóját, a vészpótmentő hajtóművek felizzottak a beléjük pumpált szuperkriptokvadró hihetetlen energiájától. Az egész hajótest beleremegett a hirtelen felszabaduló brutális erőbe. Jim a gázra taposott.

Joe rémülten felsikoltott.

- Nee! Úristen! Oda aaa ...

- Tuudoom! A gyáárii garancia! - üvöltötte túl Jim az alattuk dübörgő hajtóműveket. - Sajnálom, Joe!

És a Nagyutazás kilőtt. A pilótafülke ablakai szinte szétfolytak a hipermegagigaüberszupersztrafotikus sebességnél fellépő tér- és időrezonancia hullámok intenzív ostromának kitéve. A hajótest megnyúlt, ahogy az Ajajaj gravitációs mezeje és a jármű hajtóműveinek tolóereje egymással harcoltak. A csillag több millió fokos hője által felhevített titanohadrotektonikus páncélzat cseppfolyóssá olvadva levált a karosszériáról.

Mindez alig milliszekundumok alatt. A legénységnek fel fogni sem volt ideje, hogy mi történik, mikor a hajó kiszabadulva a gravitációs tér vonzásából berobbant a féregjáratba. Itt az egész jármű, a legénység, a rakomány, a legutolsó elemi részecske is feloldódott a járat kvarkszubsztantikus sugaraiban, és egy több kvartilmilliárd hullámból álló energiacsomagként száguldott galaxisokon, reflexiós kódokon és

szuperhalmazokon át, hogy aztán sok millió fényév távolságra, az alagút szájánál a Mediterranodon rendszer entropozotikus mezeje mindössze egyetlen pikoszekundum alatt szubatomtról szubatomra rematerizálja őket.

A Nagyutazás egyetlen tagja sem érzékelte, ami velük történt, mindössze a kijelzők mutatták, hogy már egy másik csillagrendszerben járnak. Bátortalanul néztek egymásra.

- Sikerült? - kérdezte Joe félénken.

- A műszerek szerint megcsináltuk - válaszolta Jim, mint aki maga sem hiszi el.

Ekkor hirtelen az egész hajó megbillent. Joe riadtan felkiáltott.

- A szmálik! Utánunk jötték! Még mindig lónek ránk.

- Nem. Ez nem ágyú volt. Valahonnan bentről jött.

- Te jó ég, már a fedélzeten vannak?

- A műszerek szerint a hátsó traktusban, a konyhánál történt valami.

- Akkor csak Bözsi lesz. Biztos felkelt a nasireplikátor mellől -yugtázta megkönnyebbülten Jack.

Jim nagyot fújtatott. Még soha nem örült ennyire Bözsinek. Meg is fogadta, hogy az út hátralévő részében - ami számításai szerint még két óra - már nem fogja szekálni. Hacsak be nem teszi a lábát a pilótafülkébe, mert akkor ezt valószínűleg a legjobb szándékai ellenére sem fogja tudni megállni.

Hogy kihasználják a megérkezésig hátralévő időt, és minél kevesebbet kelljen az úrdokkban vacakolniuk, még menetközben elkezdtek felmérni a károkat. A támadásban odalett a titanohadrotektonikus páncélzat, a rakományból odavesztett 225 nanorobot, és a vezérlőrendszerben is kiegészített néhány panel, de szerencsére a hajó nem szenvedett helyrehozhatatlan károkat. Semmi olyat, amit a biztosító ne fizetne.

Végre biztonságban voltak. Joe még elintézte az úrpályamatricákat, mielőtt rátértek volna az Androméda pályára. Aztán már csak lassan csordogáltak a központi főbolygót elkerülő külső spirálgűrűn a tritoni lehajtó felé a csúcsgalamban.

Életük legkeményebb útján voltak túl, mikor végre megérkeztek Tritóniába. Amint a szállítmányt kirakodták, egyből beugrottak a legközelebbi teleportfülkébe, hogy személyesen intézzék el a megrendelével az átvételi formaságokat. Az eljárások galaxisról galaxisra változtak, ezért észnél kellett lenniük. A tritoniak különösen híresek voltak arról, hogy hajlamosak pofátlanul belekötni minden apróságba, csak azért, hogy némi kedvezményt alkudjanak ki. Joe tudta, most se nagyon számíthatnak másra. Ezért is hozta el magával Jacket, az egyik legjobb ügyfélkapcsolati menedzsert, akivel valaha dolgozott.

Jack adottságai kiválóak voltak ehhez a munkakörhöz. Több mint két méter magas volt, olyan karokkal megáldva, amik rendkívül tekintélyes meggyőző erőt biztosítottak számára. Nem véletlenül ragaszkodott hozzá, hogy az állásinterjúkon felmerülő anyagi kérdéseket mindig személyesen tárgyalják meg vele. Ellentétben Jimmel, aki inkább a modern technológia eszközeit vette ehhez igénybe, mivel szerencséjére a legújabb, 17 ezer terrapixeles, 3D-s holografikus kivetítők se tudták visszaadni azt az undort, ami ilyenkor ki szokott ülni az arcára.

Amint megérkeztek az importőr irodájába, Joe egyből kezét rázott vele (tritoni szokás szerint mind az öt karját



végiglapogatta), aztán tiptopján – ami a legújabb sikk volt az üzleti kommunikáció világában, a teptop és tiptap keveréke – prezentálta a szükséges iratokat.

A tritoni végignézte őket, majd lekezelő mosollyal Joehoz fordult.

– Meggondoltam magam, mégsem veszem meg.

– Na, de hát megrendelte őket, itt van a bizonylat is.

– Persze. Persze, hogy meg. De online rendelés volt, úgy-hogy kilenc földi napig elállhatnak.

– De mi végighajóztuk a fél univerzumot. Ezt nem teheti velem!

– Sajnálom, de a szabály az szabály.

Joe összetörve adta át a tiptopot Jacknek.

– Igen, a szabály az szabály. Az asszisztensem elintézi Önnel a szükséges formaságokat. Addig azt hiszem, Jim, mi is indulhatunk.

Elhagyták az irodát és vártak. Nemsokára Jack is feltűnt az ajtóban, kezében egy jókora fémcsővel, ami valamikor feltehetően egy asztalláb lehetett. A csövön lévő zöld trutyi meg egy tritoni szaporítószerv.

– Na, mi újság? – Kérdezte Joe.

– Meggondolta magát. Átveszi.

– Ennyi?

– Mivel a vállalt határidő előtt negyed órával teljesítettünk, úgy döntött, 40% bónuszt is fizet.

– Csak 40-et?

– Egyrészt úgy éreztem, hogy ennél többet már bunkóság lenne kérni. Másrészt meg nem is volt neki.

– Virtuális széfet, bankszámlát ellenőrizted?

– Persze.

– Szép munka.

– Azért kicsit kemény voltál velem. Nem gondolod? – bökött Jim a csövön lévő zöld massa felé.

– Ugyan, haver! Két héten belül újranő neki.

– Azok a tretoniak, Jack. Treeetoniak.

– Oh... Hát akkor talán csipkedhetnénk magunkat egy kicsit.

Húsz perccel később már a Grafoméda Galaxisban, a tritoni rendőrség illetékességi körén jóval túl egy plazmatöltő állomáson pihenték ki a mögöttük lévő út fáradalmait. Bözsi a kút boltjának édességrészlegét fosztogatta, míg Jim, Jack és Joe a presszóban iszogotva próbálták meg kitalálni, melyik útvonalat is válasszák hazafelé.

Jim épp a Junorita csillagköd felé való kerülő előnyeit ecsetelte, mikor Joe közbevágott.

– Tényleg jó ötlet, de míg ti feltöltöttétek a hajót, addig én szereztem egy fuvart.

– Mi a meló?

– Nagy erejű, bolygómegsemmisítő kvatombombákat kellene leszállítanunk egy most zajló űrpályaépítő projekthez. Igen jó lóvé van benne. Az egyetlen aprócska gond, hogy a munkálatok miatt szűkös a határidő, így nem kerülhetünk. Muszáj az Akifra féregjáratot használnunk.

– Mi?! Azt akarod, hogy robbanóanyagot szállítsak egy pajzs nélküli hajóval, egyenesen a szmáli kalózok fészken keresztül? Neked elment az eszed! Nincs az a pénz! – ordította Jim magából kikelve.

– Nyugi, Jim! Ha nem akarod, nem kell vállalnod. Felszállsz egy távolsági úrbuszra, Joe kifizeti a jegyet, aztán otthon is vagy – nyugtatgatta Jack!

– Arra mérget vehetsz. Ekkora hülyeségbe nem fogtok belerángatni!

– Oké, haver! Ha nem, hát nem. Azért ne váljunk már el haragban. Had hívjalak meg egy sörre!

– Jó, csak várj, míg deaktiválom a chipjeimet.

– Ugyan már, öregem, egy sör miatt? Meg se kottyán.

– Oké, igazad van. De csak egyet iszom! Aztán már itt se vagyok. Keressetek egy másik idiótát ehhez az úthoz!

Másnap, ahogy Jim zúgó fejjel, vérekes szemekkel bámult ki a Nagyutazás pilótafülkéjének ablakán, útban az Akifra Galaxis felé, magában csak egy dologra tudott gondolni.

– Jack nagyon meg fogja még ezt banni! Jack nagyon, nagyon meg fogja még ezt banni...



JohnnySilver

- Apa, ott vagyunk már?

- Hss! - rázta meg a fejét a férfi, miközben a két ülés között hátrasandított. - Anyád alszik! Hamarosan megérkezünk!

Az apa papírsebkendőt vett elő, elhúzta a fiát az ablaktól és letörölte a port az üvegről. A gyerek lebiggyesztett szájjal dőlt hátra az ülésben, vékony karját összefonta maga előtt. A nedves törülköző elöl elvágta a fejét oldalra, ám apja összehúzott szemöldöke láttán engedte, hogy eltüntesse a koszfoltot az orráról. A férfi kihajolt az ülésről, körbenézett, aztán a hátizsák oldalsó zsebébe dugta a szemetet. A fiú oldalt fordult az ülésen, mindkét tenyerét maga elé tette, orra egy centire lebegett az üvegtől.

Fenyők szegélyezték az utat, elsárgult ágaik felett vakítóan kéklent az ég. A halott fák tövében sűrű bozótos zöldell, ezernyi virág borította a széles útpadkát. Madárpár röppent fel, vijjogásuk a dízelmotor mormolásán keresztül is jól hallatszott.

- Ennyi pénzért igazán küldhetek volna normális buszt! - szólalt meg egy fiatal hang a bal oldalról, mire többen helyeslően felmordultak.

Az első ajtónál egyedül ülő harmincas nő hátranézet, szabvány mosolya semmit nem változott az indulás óta. Eltúrte az arcába hulló fekete tincseket, úgy mérte végig a csoportot. Szeme egy pillanatra összeakadt a középtájon ülő férfivel, alig láthatóan biccentett felé. Oldalra fordult, mondott valamit a sofőrnek, aki rántott egyet a vállán. A busz tovább zötyögött a betonúton.

- Apa, az ott medve? - mutatott a fák közé a fiú.

A férfi tekintetével követte az irányt, azonban csupán néhány kidőlt fát látott a nyiladéokban heverni. Megborzolta a fiú fehér haját.

- A medvék a folyó túloldalán élnek. Lehet, hogy vad-disznót láttál.

- Medve volt, ha mondom! Ráadásul hatalmas!

Az apa egy pillanatig elgondolkozott, aztán bölintett.

- Igazad lehet, akkor viszont szólnunk kell anyának, hogy veszélyes lesz állnunk! Sőt, figyelmeztetni kell a többieket is!

A fiú beszívta az alsó ajkát.

- Az is lehet, hogy rosszul láttam - nézett fel néhány döccenéssel később.

- Előfordulhat - dőlt hátra a férfi. - No, nézelődj csak!

Kéz nyúlt át az ülések között.

- Minden rendben? - kérdezte egy álmos hang.

A férfi hátramosolygott és végigsimított a karcsú ujjakon.

- Hamarosan megérkezünk.

A busz mozgása lassult, ahogy egyre nagyobb döccenőkkel haladtak az elhagyott úton. A nő homlokát ráncolta, miközben kinézett. Fejbőre szinte világított a szőke haj alatt, rajzolt fekete szemöldöke csak feltűnőbbé tette a különbséget. Piros írisz villant a sötét szemüveg fölött, miközben a fejére kendőt terített.

A fiú feltérdelt az ülésen és anyja felé fordult.

- Jól vagy?

Az asszony elmosolyodott.

- Persze, minden rendben van!

- Mindjárt ott vagyunk!

Kurgán

A nő és a férfi összenézett.

- Nem lesz semmi baj - ölelte magához a gyereket a férfi.

- Én tudom, anya aggódik állandóan! - fordult vissza az ablak felé a fiú. - Nézzétek, ott az elhagyott város!

A fák megritkultak, ahogy közeledtek a bekötő úthoz. A fenyők helyett egyre több csenevész nyír és akác takarta a kilátást. A busz szinte csak gurult, mindenki a bal oldali ablakok felé fordult. Kamerák emelkedtek a magasba, de csak addig, amíg meg nem szólalt az idegenvezető darabos hangja.

- Kérek mindenkit, üljön le a helyére! Visszafelé lesz elég időnk fotózni, most viszont tartanunk kell magunkat az időtervezhez!

A busz nagy csobbanással keresztülhajtott egy vízzel teli árkon, egy újabb loccsanással a társán, aztán gyorsítani kezdett. A férfi közelebb hajolt az ablakra tapadó fiához. A ritkás lombok között mohával és repkénnyel befutott falak látszottak. A törött üvegű ablakok színes fényeket tükröztek a koszos falakra. A legközelebbi toronyház fölött madarak köröztek sötét felhőként, aztán a motorhangra egyszerre rebbentek észak felé.

- Anya, te jártál már itt? - fordult ismét hátra a fiú.

A nő zavartan kapta fel a fejét. Gyorsan a szájába dobta a körörmnyi tablettát és meghúzta a vizes palackot. A táskáján tartott kezén megfeszült a bőr.

- Nem, még soha - hangja leheletnyi suttogásként röppent az ülés fölött.

- Nézd, Nichola, elöl már látszik kurgán! - fordította előre a gyereket az apa. - Ott a tó is mögötte, ahogy néztük a térképen!

A fiú kicsusszant a folyosóra, a karfákba fogózkodva bámult előre. Halványkék szeme elkerekedett, ahogy itta a látványt. Izzadó tenyérrel fogta meg apja kezét.

- Előre mehetek, hogy jobban lássak? Nina néni biztos megengedi, hogy mellé üljek!

A szülők szeme összevillant.

- Menj csak, de ha megálltunk, nem mész el a busztól, amíg le nem szálltunk! - biccentett az apa. - Várj! Itt hagyta a táskád! Ugye nem gondoltad, hogy majd viszem helyetted?

- De apa - fújt egyet a fiú, ám a következő pillanatban már indult is a busz eleje felé.

Az idegenvezető megérezte a mozgást, és hátranézett. A fiú megállt mellette, széles mozdulatokkal magyarázni kezdett, aztán ügyesen becsúszott a félrehúzódnó nő melletti helyre.

- Bírni fogod? - nézett hátra a férfi.

A nő oldalra nézett. A szomszéd ülésben elterülő idős nő tátott szájjal horkolt. Az asszony közelebb hajolt a férjéhez.

- Zúg a fejem, a szívem majd kiugrik a helyéről, de bírn fogom!

A férfi megsimogatta az arcát.

- Ha gondolod, maradj a buszon, majd mi körbejárunk Nicholával.

- Ígéretet tettem a papuskának, hogy eljövünk ide egyszer, úgyhogy, ha ennyit utaztunk, akkor most már nem hátrálhatok meg.



A busz kanyarodni kezdett, szuszogva kapaszkodott fel az emelkedőn, miközben az utasok a leszálláshoz készülődtek. Tucatnyi nyelven hangzottak el kérdések és válaszok. Valaki felnevetett, mire egy idős férfi mogorván végigmérte a közelében ülő párt. Az apa kihajolt a sorok között, a fiú nevét kiáltotta. Nichola szélesen mosolygott, ahogy hátranézett. A férfi megpaskolta az ölebe vett kis hátizsákot, mire a fiú bólintott.

A sofőr kedélyesen intett a lefelé haladó kék-sárga busz vezetőjének, majd tucatnyi helyet elfoglalva a domboldalba épített parkoló közepén állította meg a csőrömpölő járművet. Az ajtók szisszenve nyíltak, utasok lendületet vettek a motorhang nélküli csendtől, és lefelé nyomakodtak. Nichola anyja aggódva kereste szemével a fiát, a lassan ébredező asszonytól azonban nem tudott kiszállni a belső ülésből. Férje megfogta a kezét, fejét megcsóválva intette türelemre. Az utolsó között jutottak le a buszról, közben az első ajtónál összetömörültek az emberek.

- A mosdó merre van? - hangzott a kérdés Nina felé.

A nő a parkoló szélén álló magányos épület felé intett, mire néhányan sietős léptekkel a jelzett irányba indultak. Az apa megszorította párja kezét, ahogy a megritkult tömegben végre feltűnt az idegenvezető kezébe kapaszkodó fiú. Nichola mondott valamit a nőnek, aztán szülei felé indult.

- Nina néni szerint egyedül is felszaladhatok a dombra, nem kell megvárnom a többieket! - kiáltott futás közben.

Az asszony leguggolt, magához húzta a fiát, megigazította a kitűrődött pólóját.

- Előttünk az egész délután, nem kell rohanni! Felveszed a sapkád, aztán bekenjük a bőrröd, nehogy leégj. Ehetünk is pár falatot, ha gondoljátok! A busz nem megy sehova, amíg mindenki vissza nem ér a túráról! - intett, amikor látta a tiltakozásra nyíló száját.

- Igen, anya - sandított apja felé Nichola.

A férfi a kurgán csúcsára vezető ösvényt tanulmányozta. Ezerkilencszáznolcvanhat lépésnyi út várt rájuk a domboldalon ültetett fák árnyékában, míg elérik az obeliszket. A busz felútig hozta fel őket az úrból is jól látható emlékhelyre, a hátralévő szakasztól mégis kellemetlen érzése támadt. Alacsony lépcsőfokok, folyamatosan szaladó fakorlát, és a kiszélesedő fordulónál elhelyezett padok. A szerpentin emelkedését az idősebb korosztályhoz szabták, ám akadt, akinek még így is kihívást jelentett.

- Figyelem! - emelte magasba a kezét Nina. - Kérek mindenkit, emlékezzen a megbeszélékre! A szerpentin lassan haladjunk, lehetőség szerint használjuk a korlátot. Aki elfáradt, a fordulónál pihenjen nyugodtan, amíg erőre kap. Aki úgy érzi, bármikor visszafordulhat, és a pihenőházban megvárhatja a többieket. A tóhoz vezető ösvény a második fordulónál ágazik le az emlékműhöz vezető útról. Aki azt az utat választja, kérem, visszafelé ne akarja megmászni abból az irányból a dombot! Kapcsolják be a nyomkövetőiket, és ha bármi gondjuk van, azonnal jelezzék nekem!

Nichola izgatottan mocorgott anyja kezei közt, miközben a fényvédő krém utolsó foltját is elsimította rajta. Gyorsan belebújt a felé nyújtott hátizsák szíjaiba, aztán megfedkezve a beígért ételről, meglódukt az idegenvezető mögött felsorakozó csoport felé.

- Nem baj, ha mozog kicsit! - segítette fel guggolásból a párját a férfi.

Kéz a kézben sétáltak a többiek után. A kisfiú Nina mellé csapódott, akit folyamatosan zaklatott. A kérdések és

válaszok elvesztek a társaság zajában, a nő kedves mosolya azonban őszintébbnek hatott, mint bármikor korábban. Az első emelkedő szétzilálta a társaságot. Az idegenvezető a fordulónál maradt, onnan biztatta a lemaradókat. Nichola közben felszaladt a második fordulóra, leintetett az alatta pihegőknek, aztán lendületesen nekivágott a következő szakasznak.

A férfi megigazította a hátizsákot a vállán, majd feleségével a háta mögött megelőzött pár embert. A második pihenőnél álltak meg először, ittak egy kortyot, aztán tovább kapaszkodtak felfelé. A magasba vezető járda két oldalán arany és bíbor bársonyvirágok nyíltak, a férfi letépett egyet, kicsit elemelte a kendőt és a nő füle mellé tűzte. A harmadik fordulónál a korlátnak dőlve körbenéztek. Az üres parkoló közepén fénylő ablakokkal állt a kék-sárga busz, mögötte a betoncsíkká keskenyedő út, amin érkeztek. A fák mögött intó ujjként emelkedtek a halott város romos toronyházai. Az óriáskerék vastravezető védő kupola anyagán szivárványszínekben tündökölt a tavaszi nap fénye. Nagy madár körözött a magasban, alatta szürke madárraj rebtent a fák csúcsa felett.

Nichola az utolsó fordulónál járt, szökdelve tette meg a még hátralévő fokokat, aztán párnaként használta a hátizsákot, ahogy elhelyezkedett az egyik padon. Sapkája ellenzőjét az arcába húzta, hangosan szuszogott, amikor szülei feltűntek a kanyarban. A férfi a szája elé tette az ujját, aztán színpadias lábemeléssel lopakodni kezdett az emlékmű felé.

- Várjatok! Ne hagyjatok itt! - ugrott fel a fiú a padról.

Táskával a kezében elrohant mellettük. Feltrappolt a négyszintes márvány emelvényen, egyenesen neki a hófehér obeliszknek.

- Én lettem az első! - kiáltotta, aztán elkapta a kezét az oszloptól. - Hé, ez forró!

- Nichola, azonnal gyere ide! - torpant meg az anyja az emelvény előtt.

A férfi az órájára pillantott. Hűs fok, enyhe délkeleti szél, szórványos felhőzet az elmúlt órákban. Megrázta a fejét, azután felsétált az emlékműhöz. Felnézett a tíz méter magas márványoszlopra, melyen huszonhat oszlopban és ötszáz sorban követték egymást a cirill betűs nevek. Óvatosan kinyújtotta a kezét, ám a tömör anyag hűvösen simult a tenyeréhez.

- Minden rendben - szólt hátra. - Teljesen hideg.

- De én éreztem! - vörösödött el Nichola.

A nő a férjére nézett, aki megvonta a vállát.

- Ül vissza a padra, rögtön jövünk! - emelte fel az ujját az asszony.

- Inkább veletek megyek! - csücsörített akaratosan.

A két törekeny alak megmászta a négy fokot, aztán együtt léptek a férfi mellé, aki a neveket silabizálta.

- A dédpapa neve is itt van? - nézett végig az oszlopon a fiú.

A nő pillantására az apa levette a hátizsákját, és magához intette a fiút.

- Tudod, mi ez a hely?

- Persze, az áldozatok emlékműve. A dédpapa szerint elég ostoba elnevezés - nézett fel az anyjára a fiú.

Az asszony szemében könny csillant.

- Arra is emlékszel, miért mondta ezt Melnyik papa?



- Csak arra emlékszem, hogy milyen mérges volt, amikor szóba kerültek az áldozatok - rázta a fejét Nichola.

- Dédapád gyűlölte az áldozat megnevezést, ahogy azt is, hogy sokan erre alapozták az egész későbbi életüket. Évekig harcolt azért, hogy a közvetlen áldozatokon kívül a többi embert túlélőként kezeljék. A társadalmi visszaülleszkedés támogatását tartotta fontosnak a segítyezés helyett. Küzdött az ostoba rémhírtérjesztők ellen, akik a mutációra hivatkozva kiközösítették a kitelepítettek leszármazottait. A haza hőse volt, többet tett a világ megmentéséért, mint azt sokan el tudják képzelni, mégis elhagyta a szülőföldjét, mert itt csak a hazugságokról lehetett beszélni.

A fiú zavartan nézett anyjáról az apjára.

- Anya, én ezt nem értem - mondta végül csendesen.

A férfi megsimította a fejét.

- Semmi baj, majd megérted, ha elég nagy leszel! Most elég, ha látod ezt a helyet, és soha nem felejtet el a kurgánt,

a halott várost és azt, hogy milyen fontos túlélni!

Nichola végignézett a fölé magasodó oszlopon.

- Ezt nem fogom elfelejteni.

- Most is érzed a forróságot? - kérdezte az anyja.

Nichola az obeliszk felé nyújtotta a kezét, ám nem érintette meg.

- Meleget érzek a kőből áradni.

A férfi leguggolt, a kezét a kőre fektette.

- Tedd a kezemre a kezed - kérte a fiát, aki szó nélkül engedelmesskedett. - Így is érzed?

- Nem olyan, mint amikor hozzányúltam, de érzem a meleget a kezeden keresztül is. Téged nem éget meg?

- Menjünk! - állt fel az apa és szelíden a felesége felé terelte a fiút.

Az asszony megölelte Nicholát, aztán elindultak lefelé az emelvényen.

A fekete cirkáló

1.
Robban a jég,
Nincs itt a vég,
Tör előre
A fekete
Cirkáló.

Dörgedelmes,
Rettenetes
Főlövege
Zeng mereven,
Jégtörve.

A kegyetlen
Jégförgeteg
Kihívója
Ő egymaga
Megdőlve
Feldörren
Nyolc ágyúja,
Halálmoraj;
Recsegve dől,
Kazánja bög.

Úszik ez még!
S nincs, aki fél
A hideget
Hő-meleggel
Irtani.

A kegyetlen

Ellen vezet
Hősi harcot;
Színre kormos
Cirkáló.

2.
Hadilobogó csattog
Az acél zászlórúdon,
Ősrégi szénfekete rém
Vág át a jég közén.

Három kéménnyel,
Dübörgő szívével
Üvöltve okád kénköves,
Lángzó olajfüst-felleget.

Óriás lövegcsöveket
A fénylő fürgeteg
Felé forgatja
Vadul készenállva.

Masszív szörny, fekete
Mélyén pokoli tűz reszket.
Duruzsoló mélye
A sötétben veszetten,
Csattogva nevet
A tengeren.

Hátsó tornyának
Katapultjára
Daru tesz hidrolánt,
Biplán acélmadarát,
S kilövi, mint parittyát
Az utolsó kijutókat.

Szembeszáll a kegyetlennel,

Berongyol a jéghidegbe.
Mérgesen feldörren
A nyolc főlöveg;
Lángot okád a jégbe,
Áttör a hidegen.

Forróságot árasztva
Az elhidegült csatába,
Olvad-reped hó és jég...
Lövegtornya szín vér,
Vér és jég a fedélzet,
Fagyott a célzórendszer,
s vakon szórja a hideget
lángzó lövedékivel.

De hiába, hiába,
Semmit se ér harca:
A jég elnyelte,
S nem maradt más hátra,
Mint tűztestének
Árnya.

3.
A fekete cirkálónak
Se híre, se hamva
Már két hónapja.

A halálviharral együtt
Eltűnt, s vissza se gyött,
És már nem is fog.

Vitézül helyt állt, az éltét
Adta szerelméért:
A szerelmekért.

Koi

Csátvák Soma

Fejvesztő

Hányadik is volt már ez a „lehetőségnek” nevezett üreg az üregben? Lehet, hogy tényleg nem fog jobbat találni? A környezet ugyan még élt, lélegzett, a kacskaringós törzsű fák hajlongtak, a hártvás szárnyú madarak csicseregtek. Ám a szél már enyhült, az állatok pedig el-elbóbiskoltak. Előfordult, hogy mire visszanezett valamelyikre, madárka helyett már csak egy sajátos formájú kavicsot látott, mely ha próbált is mozogni, csak összetört tőle. Idővel tagadhatatlanná vált az elmúlás: a talán csak a képzelet szülte erdő kezdett elhalványodni, belefoszlni a két dimenziós szűrkeségbe, míg el nem sötétült teljesen.

A vezetett lassított, majd megállt. Akár körülötte minden. Leült, kezeit az ölébe ejtette. Elszivárgott minden fény, de lehuntya a szemeit, hogy teljes legyen a sötétség. A vezetőt tovább ment, valószínűleg úgy tett, mintha nem vette volna észre; úgy állt hozzá, mint valami kisgyerekhez, aki a daccal csak a figyelmet keresi. Noha nem tévedett sokat, engedékenynek bizonyult: léptei abbamaradtak.

Ugyanebben a pillanatban a vezetett ráébredt, hogy milyen gyermeteg módon viselkedik, amiért győztesnek érzi magát.

Így is jó – döntötte el csak azért is, s arcára erőltette meg sem született mosolyát.

– Ez sem tetszett? – kérdezte az észjárását szemtelenül jól ismerő szenttelen hang.

A vezetett azon morfondírozott, hogy talán a saját hátsó gondolatait hallja. Talán e sajátosan ingerszegény környezet teszi. Bár tőle nem áll távol az élcelődés, ő még hozzátenne...

– Persze bolyonghatunk itt a végtelenségig, én ráérek.

Megrázta a fejét. Micsoda buta gondolatok! Aki most beszélt, nem más, mint az ő vezetője. Válaszol neki, amire majd ismét felelet érkezik.

– Sosem lesz olyan, ami tökéletes – így a vezetett, bár maga sem tudta eldönteni, hogy kérdezte, vagy mondta.

– Felismerések felismerése! – gúnyolódott a vezetőt. – A végén még szerepet cserélünk... De van számodra valamim. Kövess!

A vezetett szándékosan lassan állt fel, noha súlyos akaratát rá kellett aggatnia az izmaira.

– Mutatok mást! – duruzsolta a vezetőt.

A vezetett erőltetett, mégis izgatott sóhajt eresztett ki.

– Egy újabb idegen hely? Gépvilágok gépvirágai? Esetleg felgyorsult evolúció, ami reagál rám? Párhuzamos móka, egy ismert világ átképzése? Vagy valami sajátos játékszabály lesz, ahol az általánosnak hitt logika nem érvényesül? Míg élek nem láthatom mindet, hiszen ez az egész olyan, mintha a képzelet ösvényeit próbálnám feltérképezni. Mégis, az az érzésem, hogy jártam mindenütt. Valóságosak, de nem tudnak magukkal ragadni. Rájuk unok és felébredek.

– Még egy esélyt kérek – jelentette ki tárgyilagosan a vezetőt.

De valójában már nem kellett győzködni a másikat. A vezetett akarta, vágyta a célt, amiben ugyanakkor már alig-alig hitt. El nem múló kíváncsisága szétrepesztette a dac támfalait, s végül mindent elsöpört az izgalom. Az így nyert lendület lépéseit is meggyorsította, miközben úgy tűnt, a vezetőt hozzá igazítja tempóját, a távolság nem csökkent.

Talán most végre lesz valami újdonság, valami érdekfeszítő – kelt életre a vágy a vezetettben. Sok mindent látott, szó se róla, más csak álmodhatott ilyen dolgokról, vagy még úgy tapasztalhatott efféle csodákat, mégis úgy érezte, mindig a lényeg kerüli el a figyelmét. Őrült álvalóságok, hihetetlen álmok, mégis érdektelenek. Egyre kevésbé tudták lekötni, az eddig ismeretlen színek és érzések, felfoghatatlannak hitt ismeretek sem nyújtották azt, amit egykoron.

Ahogy így merengett, úgy halkult el a vezető lépteinek jellegtelen kopogása. A zavartalan állapot segített neki az átélésben, s a vezetett nem is késlekedett: menet közben lehuntya a szemeit, s gyakorlottan átadta elméjét álmaiban várakozó, a vezető által megbolygatott vágyainak. Így utazott világról világra. Nem volt nehéz dolga az elmerülésben, hiszen már a rá váró újdonság derengése is felvillanyozta: a vezetőt valóban különleges helyet nézett ki neki.

A vezetettet végül tulajdon virgonc gondolatai ébresztették. Elszabadulva megtermékenyítették az egyébként alakatlan, kontúrszegény világot. A látómezejébe eső dolgok, de különösen azok, amelyekre mind szemmel, mind elmével fókuszált, megtelítődtek, valódivá váltak. Csillagméretű és mégoly ragyogó égitestek lényekké lettek, miközben bolygók gyűltek köréjük osztozni fényében. Isten helyébe tervezett gépezetek váltak szét darabjaira, így pihenve ki a teremtés fáradalmait. Vagy éppenséggel ott volt az az egyszerű szikla, ami egy lehetetlen világ történelmében bírt valószínűtlen szereppel. Háborúkat vívtak rajta és körülötte, nem csak seregek, de szerelmesek is. S ezek mind-mind a legapróbb részletekig a rajzolatába voltak írva, ha valaki ki tudta őket olvasni, sőt, a vezetett még az eljövendő korok lenyomatát is megpillanthatta rajta, ahogy az azutánit, s az azt követőt, és az...

Ám akárhogy is próbálkozott a beleveszéssel, mindig elérte az érzés: önhasznosságba jutott, nincs újdonság. A kiábrándulás elkerülhetetlenül megmérgezte az élvezetet. Nem kellett sok belőle. Akár egy csepp tinta rontotta meg gomolyogva a tiszta vizet.

Ahogy egyre jobban süllyedt vissza önmagába, szürke kétségei közé, úgy kezdte el feszélyezni a vezető hiánya. Hasonló volt ez ahhoz a kívül-belül kongó kiüresedtséghez, amit érzett. Talán nem is lehetett elválasztani a kettőt. A világa a lelkesedésével együtt alaktalanodott el. Valami puhára volt szüksége. Térdre esett, lágyan. Aludni vágyott, elkerülni innen. Nem kell félni, a vezető majd megtalálja, nem szokta huzamosabb ideig magára hagyni. Ágy kell. Előre dőlt, keze valami meleg porba ért. Tapintásra finom volt, süllyedő ujjai közt emelkedett felfelé, szinte kedve támadt belefördülni. Tudta, hogy a színe szürke, noha nem láthatta. Követte kedvét. Semmit sem érzett a ránehezülő sötétben, mégis tisztában volt a körülményekkel.

Így nyomta el az álom a meleg porágyon.

Arra ébredt, hogy orra csíp, tüsszentenie kell. A porhalom megvolt, még ha kicsit szét is dülta. Feltápázkodott, leporolta magát. Nem siette el, egy hangot várt.

Hiába. Csak valami surrogást vehetett ki, ahogy tétova topogása lepergette a port. Kélekedett érzékei inkább csak megriasztották: szinte biztos volt benne, hogy nem került el az elalvás előtti helyszínről, de az előbbi fókuszáltság elmaradt. Nem volt teljesen alaktalan tekintete alatt a mindenség,

viszont halott volt, valami utáni. Ezt nem lehetett mássá, vagy önmaga lényegévé változtatni.

Ez valami új? – szeretett volna rákérdezni, miközben sejtette a nemleges választ. A magárahagyatottság lassan félelemnek adta át a helyét. Aztán megemberelte magát, és tett néhány gyámoltalan lépést, legalább, hogy kiérjen a porhalmóból. Hasztalan próbálkozott, mivel a felkavart szemcsék üldözőbe vették, s még sokáig kaparták a torkát.

Elöl valami formálódott a szürkéből, lassan pergett lefelé az anyag. Gigantikus lény csontváza emelkedett ki belőle, egész város elért volna bendőjében. Lenyűgöző volt, akár a bordázatát szétzúzó sújtás nyoma.

A csontok megroggyantak és a kupacba hullottak.

Talán egy temetőbe csalta őt a vezető?

Ezúttal célzatosan megpróbálta megváltoztatni a látványt, visszaforgatni az idő kerekét, színt és életet vinni bele, megmozgatni az elfáradó anyag omlásán túl, de nem ment semmire. Az a gondolat hasított belé, hogy ő itt az egyetlen élő. Megpróbált belemélyedni a részletekbe, nyomokat keresett, de azok nem cáfoltak rá.

– Meguntam – suttogetta el a hazugságot, majd hangosabban: – Ráuntam, hallod?

– Jó reggelt, jó reggelt! – köszönt ekkor a vezető.

A vezetett éppen annyira könnyebbült csak meg, hogy hangja meg ne remegjen:

– Merre vagy? Indulhatunk? Ez a porágy kényelmes, de mindenem olyan lesz benne... nem az igazi.

A kezére tapadt por mintegy nyomatékosításképpen viselkedni kezdett. Ruhájának dörzsölte, de ezúttal sem tudott tőle maradéktalanul megszabadulni. A vezető nem reagált – neki, a vezetettnek kell hát szóval tartania, hiszen addig biztosan megvan az elveszettek hitt kapcsolat. Több, mint a semmi.

– Kiút? – tette fel a rövid, lényegre törő kérdést, ám a csend hosszúra nyúlt.

Gondolt egyet, és elindult, hátha eltalálja az irányt. A biztonság kedvéért folytatta az egyoldalú beszélgetést.

– Mindenholnan van kiút.

Gondolatai ormóttan lassúsággal kavargtak a fejében. Mit mondhat még?

– Aki keres, az talál – erősítette meg váratlanul a vezető. – Aki nem, azzal is történik valami.

A vezetett elnyelte első, goromba gondolatát.

– Kösz a semmit – epéskedett azért, s folytatta volna, de valami nyirkoság megszakította.

Gondolkodás nélkül követte a friss nyomot, kezének lágyan nekiütődött egy lapos tárgy, amit aztán könnyedén kitért. Belépett, s egy folyosóra jutott, amelynek feketeségébe még számos hasonló nyílás ásitott bele. Mindezt inkább érzékelte, mint látta, mintha valós időben rendelkezett volna biztos tudással róla.

– Mik ezek?

– Lehetőségek. Éppolyanok, mint az eddigiek. Csak egy kicsit kevésbé fennkölték – ahelyett, hogy az új helyen ébrednél üdén, felfedezésre készen, ezeken át kell haladnod. Ne zavarjon meg, hogy nyekeregnek, vetemednek...

– Mint az ajtók... mint a legközségesebb ajtók... visszatek? Úgy értem: haza?

– Legalábbis a tudatod szeretne. De magukon a lehetőségeken, létükön, s kínálatukon ez nem változtat. Talán az otthonod is egy közülük...

– Nem, az más. Az a kiindulópont.

– Bizonyíthatatlan.

A vezetett a fejét rázta.

– Mi van, ha ezúttal nem választok semmit?

– Az is egy döntés – mondta a vezető, majd megjegyezte: – Ezek szerint tetszik az, ahol most vagy.

Lehet, hogy még nem jutott ki az előbbi, temetőszerű világból?

Ezúttal a vezető hangja után eredt. Látni nem láthatta, mégis tudta, merre és meddig menjen. Lábai felütköztek a semmin, léptei olyan hangot hallattak, amiből nem tudta kikövetkeztetni sem a padozat anyagát, sem a folyosó méretét.

– Csak lesz ebből valami – kezdett el fecsegni –, ennél csak jobb lehet.

– Miért hiszed azt, hogy én jó helyen vagyok?

– Csak nem ijedtél meg? – kérdezett vissza, s elkezdett kinyúlálni maga elé, hátha elkaphatja a közlőről hangzó másikat.

– Te vagy az, aki fél – ezúttal távolabbról.

A por valahogy bejutott ruhái közé, szűrt, homoknál apróbb szemcséi kínozták, akár az apró, de annál gonoszabb böglyök. Nem lehetett nyugodása. Szabadulni akart, ugyanakkor tudta, hogy ennek a gyötrő, s egyben ösztökélő érzetnek „igaza van”. Valami nincs rendjén.

Aztán alig tett egy lépést, máris megtorpant.

– Olyan, mint valami útvesztő így, hogy nem tudok semmit ezekről az járatokról. Bolyongok! Mégsem maradhatok egy helyben... Úgy biztosan nem jutok közelebb a megoldáshoz.

– Ami mozgásban van, az él – erősítette meg a hang, de már nem volt benne biztos, hogy ténylegesen hallja-e, vagy csak az idegei mentek tropára.

Hirtelen gondolt egyet és berontott az egyik ajtón. Nem járt jól a sietséggel: nyirkos forróság akaszkodott rá, köhögött, füst mart a torkába. Hamar elvesztette ösztönös tájékozódási készségét, valóban vak volt.

Mégsem adta fel.

– Merre tovább? – kérdezte felegyenesedve, mire a füst és a hő meghátrált. Annyi csoda megtapasztalása után nem fog csak úgy összeomlani ennyitől...

– Valami újat akartál – hangzott a közelből. Beleremegett. – Fogadd tőlem szeretettel! Nincs több gondtalan, tét nélküli álom. Mostantól te döntesz.

– Hol vagy?! – rivallt rá és ütött. – Elég a játszadozásból! Döntöttem: vissza akarok térni. Haza!

– Végre valódi akaratot hallok, ami célzatos, akár a vágy. Ám el kell, hogy szomorítsalak: sóvárgás lesz belőle... Látom, nem érted. Figyelj, ha megváltoztathatnád a mostanit, ha visszatérhetnél, úgy ez sem lenne más, mint egy álom, esetleg rémálom. Csakhogy te már felébredtél. Legalábbis ezt az élményt kínálom most neked. Részletkérdés, hogy hiába keresed az otthoni ágyadat.

– Azt mondtad, van kiút!

– Ééén? – kérdezte ártatlanul, majd a hatásszünettel játszva

megjegyezte: – Mindenesetre akad. Ám ennek az ajtónak nincs kilincse, sem zsanérjai, de még egy párnán sem találok meg.

– Nem leszek öngyilkos – kockáztatta meg a másik.

– Nem is segítene rajtad – hangzott a higgadt kijelentés. – Hogy a végső válaszra rájössz, ahhoz mindenképp el kell indulnod – ha mégoly csekély is az esélyed. Emlékezz: ami mozgásban van, az él. Láthattad, mit okoz a tétlenség. Nehogy maga alá temessen az összeomlás!

Eszébe jutott a csontváz. Majd a saját ingatag elméje.

– Rendben, megyek már... Akkor legyen ez... – bökött rá az egyik nyílásra, de ujjá továbbimbolygott egy másikra.

Eddig olyan könnyű volt a választás, de most, hogy csapdába esett, honnan is tudhatná? Hogy illeszthetné be döntésébe az ismeretlen, de nagyon is valós tétet? Hiszen úzték...

Ekkor szél csapott ki valamelyik nyílásból, port pergetett le a bőréről. Fellélegzett: végre tisztult. Majdnem belefeledkezett az érzésbe, mikor feltűnt neki: sehogy sem akar elfogyni az így keletkező, szürkellő szél.

Ennyi por biztosan nem került a bőrére...

– Érted már? – lehelték élesen a fülébe. – Pereg az idő.

Görccsös félelmei is megbomlottak a felismeréstől. Elindult a széllel együtt, így az nem emésztette annyira. Sorra suhantak el a lehetőségek, ígéreteik szinte utána kaptak.

– Válassz! De ezúttal jól figyelj a részletekre, nem tudhatod, meddig nézheted őket.

Míntha levált volna hályog, látta, mire képesek valójukban, mennyivel érdekesebbek lehetnek valóságosként, tapasztalva. Hogy ő adja meg az értéküket az idővel, amit rájuk szán. A végzet árnya immáron nem taszította – az hozzá tartozott.

Bánta eddigi tékozló, felületes létét. Valami igazit akart, amin próbára teheti új szemléletmódját. S ehhez most már tudta, hogy választania kell.

Találomra, de bátran kinyúlt az egyik ajtó felé. Kezek kulcsolódtak.

– Becsüld meg és éld is át! – visszhangzott utána. – A lebegés maga az elmúlás.



Eve Ventrué: No Fear

Jason13

Spencer Quaid Paradise Falls északi szegletében lakott, a Fenyő utca 58 szám alatt. Egy kétszintes, faépítésű ház jelentette számára az otthonát, ahová 10 éve költözött. Addig a belvárosban élt.

A nap utolsó sugarai narancssárgára festették a horizont alját. A tavasz már a végét járta, lassan beköszöntött a nyár.

Spencer a konyhában üldögélt az asztalnál. Ránézett az ajtó feletti órára, majd felállt, és a hűtőhöz sietett. Az alsó polcra kivett 6 üveg Miller-t, és az asztalra tette. Majd a konyhapolchoz lépett, és az egyik fiókból előhúzott egy fekete hamutálat. Azt a sörök mellé helyezte. Jól időzített, hiszen ahogy végzett, meg is szólalt a csengő.

A bejárati ajtó előtt legjobb barátja, Jim Lewis állt. Kék szemével türelmetlenül tekintett jobbra, majd balra. Zavartan várta, hogy beinvitálják. Szája körül körszakáll futott végig.

- Szevasz, cimbi! Kerülj beljebb! - nyitott ajtót Spencer.

- Üdvözetem, Spence! Az ég faszát, de rég jártam nálad! El is felejtettem, milyen nyugtalanító ez a kertvárosi idill.

- Nekem ez jelenti az édent, haver - nevetett Spence.

A két férfi besétált a konyhába, majd egymással szemben foglaltak helyet.

- Látom, készültél - mondta Jim, azzal felnyitott egy sört. Nagyot kortyolt belőle, majd zsebéből előkotort egy cigarettát és rágyújtott.

- Bizony, nagy erősségem a kedves házigazda szerep. - mosolygott Spencer, majd ő is kinyitott egy sört.

- Na, de térjünk a lényegre. Felnőtt férfiak vagyunk, gondolom, nem azért hívtál át, hogy jól benyomjunk - mondta Jim, és ismét nagyot húzott söréből.

- Igazad van. Tudod, te vagy az egyetlen ember, akiben megbízom és akivel megoszthatom az összes problémámat. De most azt se tudom, hol kezdjem - azzal Spencer nagyot kortyolt hús italába.

- Hú, bazmeg! Remélem nem vagy buzi, mert akkor lelépek! - röhögött fel Jim és elnyomta cigijét.

- Te undorító gec! Mindig is utáltam a humorodat - nevetett Spencer majd ő is rágyújtott.

- De akkor térj rá a lényegre, Spence. Már basz a kíváncsiság - mondta Jim és ismét ivott a söréből.

- Emlékszel, 10 éve vettem ezt a házat. Azóta rendszeresen kipofoztam, de még mindig találok benne olyan részt, amin ügyködhetek - Spence belekortyolt sörébe. - Ezzel arra akarok célozni, ismerem ezt a kőcerájt, mint a tenyeremet. Viszont pár éve furcsa dolgokra lettem figyelmes.

- Na, itt állj meg. Ugye nem arra akarsz utalni, hogy kísértetek ólálkodnak itt? Mert akkor tuti beutallak egy diliházba - nevetett fel Jim és megint rágyújtott. Majd nyitotta a következő sörét.

- Végighallgatnál? A lényeg az, hogy zajokat kezdtem hallani a falak mögött. Néha pedig olyan érzésem támad, mintha figyelne valaki.

Jim megkomolyodott arccal nézett Spencerre.

- Tehát kísértetek. Tudod mit kell ilyenkor tenni? Hívni a szellemirtókat, köcsög! - azzal Jimből feltört a nevetés.

A lakó

- Te idióta! Végighallgatnál?! - förmedt rá Spencer.

El is felejtette, hogy rágyújtott. Cigijét gyorsan elnyomta a hamutálatban. Jim közben kitarta karjait és azt mutatta folytathatja. De még mindig mosolygott.

- Nem telibekürt túlvilági baszásokról van itt szó. A sztori nem áll meg a zajoknál és annál az érzésnél, mintha figyelne valaki. Mindig furcsálltam, hogy mikor bevásárolok, gyorsan elfogy a kaja a frigóból. A konzervekről nem is beszélve. A napokban kezdtem jobban figyelni a dolgokat és valaki tényleg lopja tőlem az ételmet. És itt még nincs vége! Kb. két éve az is feltűnt, hogy elég magas villany- és vízszámlákat postáznak ki nekem. Pedig csak hétfévente vagyok huzamosabb ideig itthon. Hétköznap mindig a boltba melózom - azzal Spencer nagyot kortyolt söréből, és már nyitotta is a következőt.

- Akkor összegezzünk. Valaki élőködik rajtad, vagy mi a fasz? Nem értem! - Jim arcára már kiült az érdeklődés.

- Ezt figyeld! - erre Spencer felpattant és a konyhaszekrényhez sietett. Kinyitotta és rengeteg papírt vett elő.

- Először is, ez a ház tervrajza. Rajta van minden helyiség, amit ismerek. Oké, nem vagyok építész, de azért ebben képen vagyok. Itt vagyunk mi - Spencer rámutatott a terven a konyhára.

- És? - kérdezte értetlenül Jim.

- Utánanéztam a dolgoknak. Ez nem a teljes tervrajz. Mielőtt eladták volna nekem a házat, kicsit máshogy nézett ki ez az egész. Az itt lakó család építette át és ezek az átépítés utáni rajzok. Ezek viszont az eredetiek - ezzel a lapok aljáról előhúzott egy régebbi tervet. Az újabb mellé illesztette, és nagyot húzott a söréből, majd folytatta.

- Ha jól megnézed, láthatod, hogy az emeleti folyosó mögött húzódhat egy másik. Az egész kibaszott ház tele van járatokkal és zugokkal. Tehát, ha valaki kellően beteg fejben és nem igényel nagy mozgásteret, simán ellakhat a tetves falak mögött észrevétlenül.

- Hú, csezd meg! Nem akarlak megsérteni Spence, de ekkora baromságot még életemben nem hallottam. És vajon ki lakik a falaid mögött, a szájbakúrt Téalapó? - fakadt ki Jim.

- Most tényleg hülyének fogsz nézni, de erről is van infóm. A szemközti telek ugye üresen áll. 5 éve volt még ott egy ház, de lebontották. Utána kezdődtek a furcsaságok. És ezt kapd ki! - ezzel kirohant a nappaliba.

- Te szopatsz, bazdmeg! Ez már agyrém! - és Jim erőltetett nevetésbe kezdett. Újabb sört bontott és böszén kortyolni kezdte.

- Na, figyelj! - lépett be Spencer hordozható számítógépével.

A laptopot az asztal közepére helyezte és Jim felé fordította.

- Olvasd! - parancsolta.

- Charles Bundy. Igen, ő az a sorozatgyilkos, akit Paradise Falls-ban kapcsoltak le. És? - kérdezte Jim.

- Tovább! - mondta Spencer.

Jim magában olvasott, még a söréből is kortyolt egy nagyot. Aztán mint akibe belecsapott a villám, felugrott és az ablakhoz szaladt.



- A kurva életbe! Ez a szemét itt élt szembe! - kiáltott fel Jim.

- Igen, és lecsukták. Jelenleg is ülne, ha évekkal ezelőtt nem szökött volna meg. A zsaruk azóta se kapták el.

Jim értetlenül nézett a szomszédban álló üres telekre, majd visszapillantott Spence-re és mosolyogni kezdett.

- Áh, te szemét kurafi. Ezt jól kitervelted! Meg akartál szívatni, mi? Nem jött össze - és azzal harmadik sörét is lehúzta.

- Figyelj, haver. Nem szopatlak. De ha 5 perc múlva se hiszed el a mesémet, elmegyünk Joe hörpintőjébe, és az én pénztárcám állja az esti italozásodat - ezzel kezdet nyújtott Jim felé.

A férfi pár pillanatig értetlenül nézett barátjára és annak kinyújtott kezére, aztán mosolyogni kezdett.

- Akkor meg fejre állok! - és nevetve kezét fogott Spence-szel.

- Na, de mégis, hogy akarod bebizonyítani az igazadat? - kérdezte Jim.

- A pincéből be tudunk mászni a falak mögé. Ha találunk valami gyanúsít, hívjuk a zsarukat és kész. De ha nincs ott semmi, berúgunk, mint a számár - mondta elszántan Spence.

- Legyen, bazdmeg! - ezzel Jim beleegyezett.

A pincében félhomály uralkodott. Hiába volt felkapcsolva a lámpa, a gyenge villanykörte nem tudta bevilágítani a helységet. A két férfi zseblámpát szorongatva legyalogolt a lépcsőn és egy nagy szekrényhez léptek.

- Mögötte van a bejárat. Toljuk arrébb - mondta Spence.

Azzal nagy nehezen arrébb lökték az 50 kilós szekrényt. Mögötte nem volt semmi ajtóféle.

- Ezt eddig buktad - nevetett Jim.

- Várj! - szólt Spence. Azzal zseblámpájával megkopogtatta a falat jelentő léceket. Pár másodpercig csak kopogtatott, majd megragadta a felső deszkát, és szinte erőfeszítés nélkül levette.

- A picsába! - döbbsent le Jim.

Ő is leguggolt barátja mellé, és leszedte az alsó léceket. Ahogy végeztek, Spence lámpájával bevilágított a sötét járatba. Egy szűk folyosó fedte fel magát a lámpa fényében. Jobb oldalon húzódott végig és ugyan elég kicsi volt, egy felnőtt ember azért nehezen elfért benne.

- Itt az igazság pillanata - suttogta Spence, és bemászott.

- Édes faszom! - és azzal Jim is követte.

Ketten lépdeltek előre a járatban és feltűnt nekik, hogy

sehol egy pókháló. Ez felkeltette bennük a félelemérzetet, de nem álltak meg.

- Azt nézd! - kiáltott fel Spence és lekapcsolta a lámpáját.

A járat végéből halvány fény pislákol. Lassan beléptek egy kis szobába és elállt a lélegzetük. A helység végében egy kopott ágy foglalt helyet. Mellette rengeteg elnyűtt ruha hevert kupacokban. A falon kisebb polcokon gyertyák égtek. A bejárati ajtó mellett egy televízió állt.

De a legmegdöbbentőbb látványt a padló nyújtotta. Egy pentagram volt felrajzolva rá, vérvörössel. A közepén pedig egy macska levágott feje.

- Húzzunk innen a faszba - suttogta Jim.

Spence-nek se kellett kétszer mondani. Azonnal megfordult, de a mögöttük lévő ajtó becsapódott, ezzel elzárva előlük a folyosót.

- A picsába! - ordította Spence és nekiugrott az ajtónak. Jim megdermedve állt, torka kiszáradt. Vett egy nagy levegőt, és ő is rugdosni kezdte az ajtót.

- Mi a kurva élet folyik itt?! - ordította Jim. A két férfi annyira erősen ütlegelte az ajtót, hogy nem hallották, ahogy a folyosón valaki bedeszkalzza a pincébe vezető kijáratot.

- Várj, ugorjunk neki együtt! - kiáltott Spence.

A két barát közösen feszült az ajtónak, ami végül engedett és kiszakadt a helyéből.

Jim és Spence rohanni kezdtek a kijárat felé, de csalódottan látták, hogy eltűnt a kivezető út. A deszkát már a helyükön voltak.

- Várj, kiütöm ezeket a szarokat! - mondta Spence és ütlegelni kezdte a felső deszkát. De az nem engedett, valaki visszaszögelt.

Jim érezte, hogy valaki áll mögötte. Lassan megfordult és a látványtól lebévult. Egy sötét nadrágot és szürke Adidas pulóvert viselő, hosszú hajú, szakállas férfi állt ott, aki lehetett vagy 30 kiló. Kezében egy méretes fejszét fogott.

- Baszom! - ordította Jim, de a fejsze már beleállt a nyakába. Elejtette a zseblámpáját és összerogyott. A kis folyosót összespriccelte a vér.

Spence nem hitt a szemének. Elborzasztotta a látvány. Legjobb barátja előtte hevert, a saját vérebe fagyva.

A támadó kifeszítette a fejszét Jim húsából, és Spencer felé vette az irányt.

Spence sokkot kapott.

- Az én pulóverem van rajtad! - mondta remegve, majd vére beterítette a folyosó padlóját.



Jó napot, felügyelő úr, rég találkoztunk utoljára... mikor is? Aha, a Vaj Ákos-féle szexshop feltörése után... Nos, gondolom, nem hiszi el, ha azt mondom, hogy most is ártatlanok voltunk.

Az egész azzal kezdődött, hogy Penge Pengetőnek megmurdelt az amerikai nagynénje, és a kedvenc unokaöcsijére hagyott egy frankó-üres bélvárosi üzlethelységet. Szépen lezsírozva, papírok rendben, a végrendelet olyan tiszta és egyértelmű volt, hogy a közjegyző magához nyúlt örömeiben. Szóval ott állt a cimbink, mint újdonsült üzlettulaj, csak épp azt nem tudta, mi a francot kezdjen az örökségével. De hát azért vannak a barátok, hogy ilyen szituban segítsenek, nem?

Kétrőfős, az ork azt böfögte be, nyissunk egy sztriptízklubot - csipkés függönyök, elsötétített ablakok, bujbaszinger zene, meg rossz nyelvérzékű, naiv vendégmunkás csajok, akiket meg lehet győzni arról, hogy nálunk a tanga-melltartó kombó a női népviselet, és a rúdon pörgés útlevel az operaházba vagy a musical-színpadra. Persze lehurrogtuk a havert - mióta nyakunkon a globális felmelegedés, senki sem fizet a sztriptízbárért, inkább kiül a sétálóutcában egy padra, és ingyé' stíróli a nekivetközött bigéket.

Az étterem-ötlet nekem döccent eszembe - röhej, de végigmehetsz úgy a város főutcáján, hogy egy jó büfögő vagy kifőzde sem kerül az utadba - az egyik diétás, elf illat-fogásokat és szag-menüt kínál, aminek a kalóriatartalma és az ára fordítottan arányos, a másik egzotikus jelleg címén a bérházakban összefogott csótányokból készít tájféldi kaját. És akkor ott vannak még azok a puccos, sznob helyek, ahol húsz kilót is elkérnek egy menüért, csak mert a pörköltet pulyka helyett griffheréből, a tejbegrízt meg minotaurusz-tejből kavirnyálják azok az affektáló, Mislencsillag-fetisiszta tünde szakácsok.

A tervem egyszerű volt - finom, házias ételeket kínálnánk, elérhető áron. Pengetőné egész jól főz, a férje ért a beszerzéshez, én meg boldogult ifjúkoromban pincérkedtem egy sort - úgyhogy a szellemi tőkénk is okésnak tűnt. Ahogy előadtam az éceszt, mindenki belelesült, mint pattanásos kamasz a gengbeng-videón - és akkor Kétrőfős is előállt a maga ötletével.

Felügyelő úr! Ha tudom, hogy ez sül ki belőle, én visítva dobbantok, és meg sem állok egy ortodox kolostorig, ahol látástól-vakulásig imával és flagelláns-bulival tengetem a napjaim - de hát a jövőbelátás képessége olyan, mint a mélytorkos szex - keveseknek adatik meg.

Szóval Kétrőfős előadta, hogy okés az olcsó és jó kaja, de kéne még valami, ami feldobja a bizniszt, amitől felkapják a fejüket az emberek - valami markecinges izé, mondjuk, lehetne tematikás az éttermünk. Hogy mégis milyen tematika? Rőfős helyben ugrált, mint egy izgatott kölök, aztán kibökte: nyomhatnánk a bizniszt erotikus stílbé'. Mer' az olyan egyedi. Meg biztos bevonzaná a potenciás kuncsaftokat.

Éltem a gyanúperrel, hogy a haver csak az elkaszált sztriptízes ötletéért akarja kárpótolni magát, de olyan lelkesen ecsetelte a tervét, hogy rábólintottunk. Tudtam ugyan, hogy egy topless-tematikájú kifőzdet azért zártak be a közelben, mert a szakácsnő haja és melle belelógott a nyers lángostészta, de a mi esetünk más kávéház. Néhány miniszoknyás pincércica az asztalok között meg egy-két finoman erotikus festmény a falon ugyan mit árthat? - gondoltuk. Gyanútlanok voltunk, mint szüzlány az első pornókasztíngján.

A következő két hétben átmentünk kinézer kuliba - először is beszereztük a szükséges engedélyeket - mák, hogy egy bige, akit korábban 'Rőfős reszelgetett, a köjálnál húzta az igát -, aztán kimeszeltük-puccba vágtuk a boltot. Én zaciba csaptam a gitárom, Pengetőék a kocsijukat, az előteremtett zsebből új tűzhelyt, edényeket, konyhacuccokat vásároltunk - annyira lefoglaltak az előkészületek, hogy rá se bagóztunk, Kétrőfős kiket válogat össze a részmunkaidős állásokra, és milyen dekorációkat újít be - még örültünk is, hogy leveszi a terhet a vállunkról. Ó, én hülye! Ó, mi barmok!

A nyitás napja történetesen csütörtökre esett - hajnalban kivetett az ágy, felöltöztem, macskamosdással rendbe hoztam az arcom, aztán robogtam le az utcára, az éttermünk elé - csak hogy mikor odaérek, megrogyanjon a térdem, és pornó-oszkár-gyanús sikoly hagyja el a torkomat.

A mi tisztos, szolid éttermünk bejárata felett frissen festett, piros-fekete cégér függött, rajta alkarnyi betűkkel virított a Fogadó a Mélytorkos Csütörtökhöz felirat - a kapuban pedig, a vigyorgó Kétrőfős vezényletével, ott sorakoztak a kisegítők: két pornóvetkős, miniruhás macsókített hajjal és paplanszájjal, abból a típusból, aki ha hanyatt fekszik a strandon, a népek összetévesztik két felfújt strandlabdával - meg egy gyanúsan rózsaszín inges főszer ceruzavonás-bajusszal, kiszedett szemöldökkel, lenyalt hajjal, az a fajta, aki körül a kelleténél mindig tíz fokkal melegebb a levegő.

- Az új pincérnőink meg a sommelier-nk, hö! - így Kétrőfős, láthatóan piszok büszkén magára és a munkájára.

- Te szerencsétlen! - szítottam a fogam, majd félrevontam a havert. - Mintha abban állapotunk volna meg, hogy finoman erotikus témában toljuk, te meg idehozod a Finom Popsik Stúdió sztárjait?!

- Nem is sztárok - húzta fel az orrát Rőfi, aztán vállá fölé a szösz macák felé bökött. - Dzsesszika eddig egyetlen filmbe' statisztikált... Dzsindzser meg csak szexchatbe' tolt... tudod, otthon vetkőzött, a sok koma meg varázsgömbbe' nézte. Szolid cica!

Még javában nyögdecselem, mikor befutott Penge Pengető és a neje - ha a szinkron-lehidalás olimpiai szám, hát ők nyerik az aranyat - így viszont csak kap-

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

kodtak levegő után, mint a sellő, akinek korallszirt szúrta át a mellkasát.

- Le kell szerelnünk ezt a cégért, és új embereket felvennünk! - sziszegtem Pengének, de ő a hajába túrt:

- Megvesztél?! Széthordtuk a szórólapokat, még plakátot is béreltünk... hatalmas hírverés! Ha elhagylasz a nyitást, blamálsz magunkat! Oda a hitelünk! Ki kell nyitnunk - tette hozzá pillanatnyi tétovázás után. - Ha túléljük a mai napot, ráérünk új kiegészítőket keresni.

Felügyelő úr! Honnan a fenéből tudhattam volna, hogy az első vendégünk a kerületi ügyész és a kedves neje lesznek?! És honnan a rákból sejthettem volna, hogy a tisztelt kuncaftok mindketten diszlexiások, úgy-hogy megszokásból el sem olvassák azt a rohadt cégért, pusztán az illatokat követve, mit sem sejtve ülnek be hozzánk ebédre?! Uramtyám... olyan naivak voltak, akár a szexshopba tévedő apácák.

Az első sokk akkor érte őket, mikor a részmunkaidős pincérmica eléjük libbent, és a dekoltázsából tollat húzott elő - az ügyész úr félrenyelte a nyálát, és arcon köpte a feleségét -, de hát honnan is kellett volna tudnom, hogy a felszolgáló bige nemcsak bögyös, de feledékeny is, és az erotikaexpón osztogatott, hímtag formájú tollal veszi fel a rendelést?

- Üdvözöljük éttermünkben, jó mélytorkos csütörtököt kívánunk! Reméljük, kielégítettnek találják szolgáltatásainkat!

Az ügyészné a melléig ejtette az állát, férje meg igyekezett úgy tenni, mint aki nem értette a köszöntő-dumát - jobb-híján zavarukban felcsapták az étlapot, és neki-álltak kislabizálni a betűket - én a pulnál álltam éppen, mikor arra kaptam fel a fejem, hogy az ügyész úrnak asztmatikus rohama támad, neje pedig fejhangon felvisít, és orvosért kiált.

- Az istenit, mi folyik itt? - ragadtam könyökön az elégedetten vgyorgó Kétrőfőst.

- Csak belenéztek a menübe. Tudod, há' úgy gondó'tam, feldobom egy kicsit a sezlonos szöveget, úgyhogy beleírtam eztet-aztat...

Rosszat sejtve ugrottam, és martam fel a pultról egy étlapot. Ahogy kinyitottam, megértettem, mi sokkolta annyira a kedves vendégeket, mint egy ágyéknak nyomott, nagyfeszültségű vezeték - a díszes, merített papíron elegáns, dombornyomott stílusban sorakoztak a fogások nevei, néhol nagy-drabális ork betűkkel kiegészítve: rárántott szelet, szilikonos csirkemellfilé, szexin kikötözött sonka, gyümölcsleves mandulával és makkal...

- Baszki! - Még odavetettem Kétrőfősnek, hogy ha nem akar überbrutál balhét, valahogy terelje el a vendégek figyelmét a plusz tizenhatalmas étlapról, aztán hátrarobogtam a konyhába, hogy tájékoztassam Pengetőéket a fejleményekről, plusz hogy mentsem, ami menthető, és szerváljak néhány átfirka-mentes étlapot.

Csakhogy mire visszaértem, elszabadult a pokol. Felügyelő úr, én nem tehetek róla!

Ahogy utólag rekonstruáltam, Kétrőfős azt tartotta a legjobb elterelő hadműveletnek, hogy odaküldte kedves vendégeinkhez a sommelier-t. Az a rohadt, rózsaszín inges idióta volt az utolsó szeg a Mélytorkos Csütörtök koporsójában.

- Cép jó napot, kedves vendégeink, a mai napra egy különlegességet ajánlanék önöknek... - A sommelier poharából felhörpölt egy adag gyanús-zavaros, fehér színű ragacsot, öblögette, a szájában forgatta, visszaköpte. - Magasz szpermiuntartalmú, szűrű matéria, cekélyke szaggal. Markánsz szavgerinc jellemző rá, a tanninok megbizergetik az ember szájpadlását. Az anyag viszkozitása nagy, jól tapad a bőrön, és a gyöngyházfényű ceppecek egyszerűen codászan mutatnak egy napbarnított arcon. Épp ezért bukkakepartykhoz és cumshotokhoz ajánlom. Egy pici kisz kortyintászt, hölgyem?

Ez volt az a pont, ahol a kerületi ügyész nejből előtört a vadállat. Drága felügyelő úr, honnan tudhattam volna, hogy az a tisztos-őszes, törékeny hölgy kerületi krav-maga bajnok és a fegyveres közelharc feketeöves mestere?! És honnan a fenéből sejthettem volna, hogy a selypegő ondósommelier elszabadítja az asszonyban élő bestiát?!

Az első attak szó szerint övön aluli volt - az örült némben egy süteményes villával ágyékon kínálta sommelier-nket, aki falzettá torzuló hangon felvisított, és dobott egy fűn-koma-achtos hátraszaltót, vérrel spricelve tele néhány környező asztalt - a zajra odasietett Dzsesszika, szerencsétlenségére, mert az ügyészné az asztalon álló fonott kosárból felkapott egy kétsinges bagettet, és visszakézből-félfordulatból a hölgyike kollagénezett ajkai közé döfte, új magasságokba emelve a felláció fogalmát.

Dzsindzser, a másik pincércica, látva a helyzet komolyságát, bepánikolt - eldobta a felvágottas tálat, amit épp a konyhába cipelt volna, és a kijárat felé iramodott - pechjére elbotlott a fetregő sommelier-ben, és orra esett - helyesebben mellre. A szuperrugalmas - és egyenként hatszáz köbcentis - szilikon-implantátumok nem pusztán mutatósak, de piszok rugalmasak is - szegény maca úgy pattant vissza, akár egy gumilabda, és kecses ívben, farral előre belerepült egy zsúrkocsiba - csak hogy onnan is tovább rugózzon - ki a fene mondta neki, hogy a fenekébe is pakoltasson egy-egy szilikon párnát?!

Míg Dzsindzser fel-alá pattogott, random szilikonbetétjeivel random tárgyakat törve és borogatva, az ügyészné újabb rohamra indult - a felvágottas tálból magához ragadott szárazkolbászt echte nuncsakuként használva betörte a zajra elősiető Penge Pengető orrát, majd felém fordult - peregni kezdett a szemem előtt az életem, de hál' ég csak a főcímg jutottam vele -

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

diadalmas „ereksön, orkeksön!” csatakiáltással Kétrőfös toppant elém – cimborám szikrázó tekintettel kendőalapállásba vágta magát, és bájdorongját, akár egy baseball-ütőt vagy fakardot, harciasan meglóbálta. A kerületi ügyész neje felhúzta fél szemöldökét, megpörgette a kolbászt, és csikorgó hangon köpte oda a kérdést:

– Tudod te, kivel állsz szemben, lüke?! Én vagyok...

– Az anyád...!

Felügyelő úr! Mi zihér, hogy meg vagyunk átkozva! Kétrőfös támadásba lendült, és tutti, hogy földre viszi azt az agresszív nindzsanembert – ha nem jön közbe a gebasz. Dzsesszikának ugyanis sikerült felköhögnie a félig lemélytorkozott bagettet – a megcsócsált péksütemény átrepült a termen, és – az ördög keze toltatúrta a röppályát! – pontosan szemközt trafálta Kétrőföst. Cimborám a téstától vakon nem tehetett mást, ad-hoc csapkodott – pech, hogy épp az ultrahang-frekvencián sikoltozó, az urát menteni próbáló Pengetőné talalta hókon a farkával, valósággá változtatva a „fültövön kúrlak” szófordulatot – az ügyészné pedig kihasználta a lehetőséget, és könnyörtelenül lecsapott. Nelsonba fogta, földre vitte 'Rőfös cimborámat, elhelyezett a nyakán valami egzotikus bénítófogást, majd leráncigálta a nadrágot a tehetetlenül kapálózó haveromról – elkerekedett szemmel, egy asztal takarásából figyeltem, ahogy az őrütl nember kegyetlen vigyorral és hatásvadász-lassú mozdulattal a felvágottas tál felé nyúl.

Felügyelő úr! Látott már maga téliszalámit? Azt a gyönyörű, piros, nagyon hosszú és piszok vastag fajtát, amiből olyan szép széles szeleteket vághat magának az ember fia a szendvicshöz? Ha maga is átélte volna azt, amit én, garantálom, hogy előbb enne poloskapürét vagy krémsajtós virslit, mintsem hogy még egyszer szalámira nézzen!

Szegény 'Rőfös eleinte sivalkodott, mint aki tévedésből egy piranhát kényszerített orális szexre, aztán már csak vergődött és csendben hüppögött – néha, mikor a szalámi különösen mélyre hatolt, és megbirizgálta a prosztatáját, cimborám kejesen felnyögött, csak hogy utána szégyenkezve takarja el a szemét. Körülöttünk csendesen agonizált álmaink étterme: a sommelier pezsgősvödörnyi jeget borított a vérző-lángoló ágyékára, Dzsesszika torokváladékot és morzsákat köhögött fel, miközben könnyei hosszú csikokba mosták szemfésztékét, amittől úgy nézett ki a pofija, mint egy progresszív kriptometal-énekes és egy nipponi guminő rosszul sikerült hibridjének – Dzsindzser időközben kipattogott a konyhába, ahol a csörömpölésből és a fájdalomsikolyokból ítélve éppen a porcelán étkezészeteket törte össze valamelyik nagyon ruganyosra műtött szilikon-testrészével – Pengetőnek pedig felszínre tört a rég gyógyultnak hitt hemofóbiája, és pillanatnyi örületében szalonnadarabkákkal tömte tele vért spriccelő, kolbász-törte orrát.

Az ügyészné végzett Kétrőfös abuzálásával, és gonosz vigyorral Pengető felé fordult – tudtam, ha végez, én

jövök – inkább behunytam hát a szemem, és vártam a sorsom beteljesülését, meg az ass-salamit.

Ekkor női klumpák csattogása és harsány „megdöglesz, ribanc!” – csatakiáltás kíséretében, akár a könnyűlovasság a csata végén, megérkezett felmentő seregünk – Pengetőné, akiből a fültövére mért ütés és férjura sanyarú helyzete kihozta az amazont, negyven kilóját és százötven centijét meghazudtoló lendülettel robbant be közénk, feje felett lóbálva éttermünk gáztűzhelyét és hozzávetőleg kétméternyi, a falból kiszagotott gázcsövet.

A járókelők szívszélhűdést kaphattak, mikor a Mélytorkos Csütörtök ablakán, nyakában a kerettel, hátán egy négyrőzsás gáztűzhellyel, kizűgött a kerületi ügyész neje, aki még repülés közben is szorongatta a dicstelen téliszalámiját. Benn, a teremben, diadalordításban törtünk ki mindahányan – Pengető a nejét ölelte-csókolta, a furcsán riszáló Kétrőfös egy bödönre való hideg vajjal kenegette fájó ánusztát, én meglapogattam Dzsesszika hátát, hagyná már abba a köhögést, aztán egy szép robinzonáddal lekaptam az ablak-ficak felé száguldó Dzsindzsert a levegőből – úgy tűnt, végül mégis csak jó véget ér a kalandunk, amikor is az az idióta sommelier feltápázkodott, és rágyújtott egy idegnyugtató cigarettára.

Felügyelő úr! Zaklatott idegállapotban voltunk mindahányan, ugyan ki törődött azzal, hogy a szétbarmolt csövekből ömlik a gáz?!

A robbanás kilencünket tízfelé szórt – az ügyész urat utóbb a Hegyes Füttyik melegbár tetejéről emelték le a tűzoltók egy daruval, egy csomó ízetlen paparazzi bőszen vakuvillogtatása közepette, Dzsindzser bepattogott egy kisállatkereskedés kirakatába, és agyonnyomott egy teljes harcituscsök-tenyészetet, plusz a frászt hozta egy véznaujú makira – Pengetőék kéz a kézben csapódtak be a közeli szökőkútba – de a legrosszabb még hátravan.

Felügyelő úr! Ki a fene számított arra, hogy Kétrőfös a nagy ijedelemtől elszellenti magát? És ki sejtette volna, hogy a magas metántartalmú bélgáz az időközben megolvadt vajjal keveredve tökéletes robbanóelegyet alkot, és a 'Rőfös alfeléből kitörő aeroszol lángra lobbantja a teljes főutcát?!

Azt mondják, mire kiérkeztek a tűzoltók, tizennégy butik égett ki – persze én nem vártam meg őket. Sejtettem, hogy senki sem hinné el, mi történt valójában – inkább dobbantottam, és három napig a csajom fehérneműs gardrójában bujkáltam. Bugyik, parfümillet, minden este finom vacsora, utána cirógatás... Maga volt a mennyország! Ha álomban nem csavarodik a nyakamra az a neccharisnya, és nem kell kórházba vinni hypoxia tüneteivel, sosem fognak el!

Mit gondol, mennyit kaphatok? Hogy közveszély- okozás, közszeméremérsértés, meg a milliós kár... fél év kinéz? Sebaj, kibírom a sített... feltéve, hogy nem osztanak be konyhaszolgálatra. Attól egy időre elment a kedvem.

Mondd, miért?

A semmit fogom zúg a vérem,
lennék kenyér meleg tenyéren,
vagy simogatás kedves arcon,
loccsanó hullám lenn a parton,

vagy egy mély, elfúló lélegzet,
és kérdés, ami nem tévedhet,
egy lépés a szakadék előtt,
és egy gondolatba öltözött

kusza és nagyon furcsa érzés,
egy magyarázhatatlan féltés.
Minden lépés lehet utolsó,
és élni, mondd, miért olyan jó?

Hisz bármerre néz az értelem,
mindig véges úton lépkedem,
ahol nincs fény, és nincs kijárat,
és egy sárkány őrzi a házat.

Kolumbán Jenő

halálsikoly

tenyered
tenyeredben
tenyeredbenlelke
tenyeredbenlelkem
tenyeredbenlelkemlenyom
tenyeredbenlelkemlenyomata
megszépült
megszépülttudat
most
mindig
mostésmindig
halál
halálsikoly
halálsikolyazajkamon

tenyeredben lelkem lenyomata
két szemedben megszépült tudatom
most és mindig...most és mindig
csak arra vágyom
legyél te a halálsikoly az ajkamon

Camino

Madaram

Szaladj, kapd el a madarat,
de ne zárd el kalitkába.
Magadból benne egy darab
csak ne lenne olyan árva.

Dédelgesd, szeretgesd halkan,
és simogasd gyenge tollát.
Etesd meg szíveddel lassan,
és fessz színesre a szárnyát.

Kolumbán Jenő

Rád figyelek...

Csak a sorsomat játszom,
aki bújt, aki nem, megyek.
Hallod a szívverésem?
Hol vészett, hol egyenletes.

Van, hogy erősnek látszom,
míg álmaim törékenyek,
de rész vagyok lelkedben
hol időnként megpihenek.

Simul szeretet, féltés,
lángjából félre is teszek,
erőt ad az egyensúly,
hiszek neked, rád figyelek.

Becsülök békét, csöndet,
de, ha kell kiáltás leszek!!
Egy visszhang a szélben,
aki bújt, aki nem, megyek.

Alkony

Fények

Sötétség uralja ezt a gyönyörű tájat,
a felhők felöltötték, a fekete fátylat,
ilyenkor az elmúlás lakozik elmémben,
mintha ott laknék, egy földöntúli életben.

Oly jó, mikor az ellentétek összelelkeznek,
világosság töri meg a fekete felhőket,
az erős napfénye kikacsint a fellegekből,
a nyugalom érzetét, szállni látom a lelkemből.

Imádom, mikor a természet játszik velem,
ilyenkor érzem, hogy körforgás az életem,
ha örökre feketévé válna a világ,
nem lenne vidámság, csak szomorúság.

A fény, ha örökre fejünk felett ragyogna,
hiányozna az este, meghitt bársonya,
jó így az élet, egyszer fehér, egyszer fekete,
a többi színt adja nekünk, a virágok színe

macika

Elmentél

Elmentél, és erre nincsenek szavak,
Amit mondhatnék csak közhelygyűjtemény:
Mondjuk, tükröm voltál, s szemedből nézetem én...
Te, ha rám néztél, mondd, láttad-e magad?

Vagy voltál az út és voltál a remény,
Téged jártalak és magamban bíztam,
Bár a cél messze van, erőm is van, bírjam.
Az alagút végén voltam én a fény?

Azt hittem. De most nézd, itt vagyok magam,
Úttalan utakon bolygok világtalan.

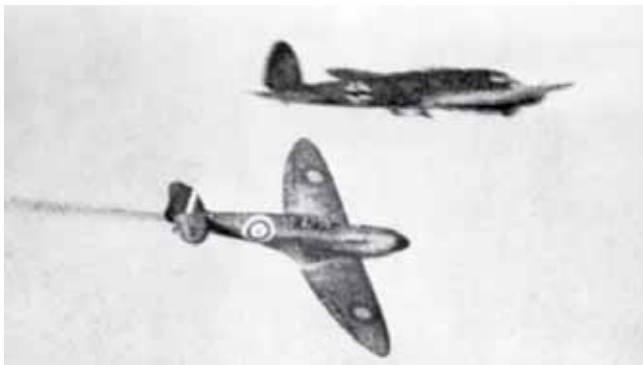
Kétvirág

HomoErgaster

Miért nem került sor a Seelöwe hadműveletre?

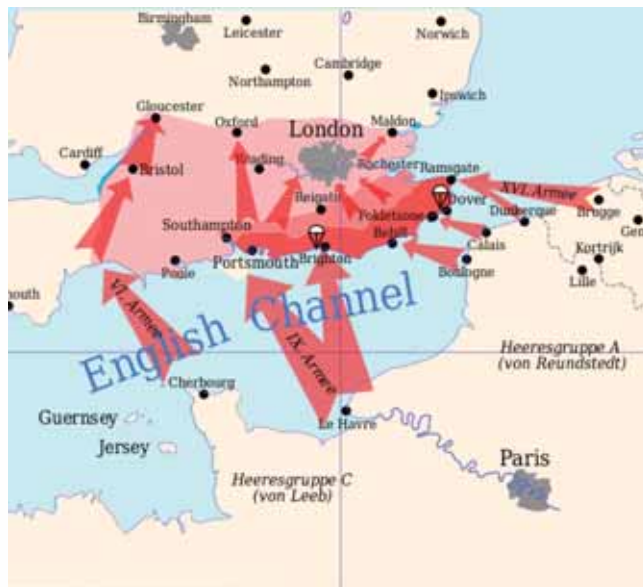
Hagy jelentsem ki mindjárt az elején: nem azért, mert a RAF megnyerte az angliai légi csatát. Ellenkezőleg, a RAF elveszítette azt! 1940 szeptemberére a RAF hajózó, és géphiánnyal küszködött, demoralizálódott, és az összeomlás szélére került. A Luftwaffe mind a csatorna felett, mind dél-anglia felett kivívta a légi fölényt, és szilárdan uralta a légeret.

Az első fázisban 1940 késő nyarán a csatorna feletti uralom megszerzése volt a cél. Ebben a csatában a német légierőnek csupán kis része vett részt, konkrétan a JG 51 nevű vadászegység, 60 db ME-109-el, amihez később az Adolf Galland vezette JG 52 csatlakozott. Már augusztus 10-én elérték a célt, az angol hajóforgalom szinte megbénult, a doveri szorosnál 8-án 28 angol hajót süllyesztettek el. A második fázis az „adlerangriff”, melynek kezdete augusztus 13., a RAF vadászerejének felmorzsolása volt. 12-én ME-110-esek, és a rettegett stukák támadást intéztek a brit radarlanc ellen. Augusztus 15. fekete csütörtök volt a rossz, majd megjavuló időjárás miatt az először elhalasztott, majd egy önhatalmú döntésben mégis megindult támadássorozatban a stukák megtizedelődtek, emiatt kivonták őket a további harcokból. Személyesen úgy vélem, hogy a „diadalmas angliai légitámadás” néven mutogatott egymás után lezuhanó német repülőkről készült filmfelvételeken ezt a napot ismételtetik folyamatosan. 18-a után, amely szintén remek felvételekkel járult hozzá az utólagos „győztes” legendához, fordulat állt be. Szeptember elejére a RAF hanyatlani kezdett, utólagos jelentésekből tudható, hogy gép és emberhiány lépett fel. A meglévő emberanyag pedig a végső kimerültség szakadékába zuhant. Megesett, hogy a RAF pilóták leültek enni, és elaludtak, mielőtt hozzáláttak volna a táplálkozáshoz! A németek is érzékelték ezt. A ME-110-esek szinte akadálytalanul tevékenykedtek a dél-angol légtérben, augusztus 24., és szeptember 6-a között napi átlagban mintegy 1000 német repülő hasította anglia felett az eget, súlyos pusztítást okozva repülőterekben, technikában, emberanyagban. Az angol légi irányítás összeomlott. A Luftwaffe uralta a dél-angliai légeret.



Ritka felvétel: Luftwaffe győzelem!

A Crydon-ban lévő 85. repülőszázad 18 pilótája közül hét alatt 14-et lelőttek, kettejükét kétszer is! Szeptember 13-a után a RAF repülőgép tartaléka a mélypontra esett, összesen 80 Hurricane, valamint 47 Spitfire-je volt! Ez a vég! A hajózó állomány morálja is a pincében, voltak esetek, amikor



egyszerűen a pilóták kikerülték a német gépeket, mondanánk elfutottak a harc elől. Olyan is volt, hogy a leszálló gépből nem jött elő senki. Azt hitték a legénység meghalt, vagy megsebesült... de nem, amint földet értek, rajtaütésszerűen elaludtak a kimerültségtől! Akár Rejtő Jenő hírhedt művében: „A Pizskos Fred a kapitány”-ban, ahol Fülög Jimmy, aki nappal pincér, éjszaka fűtő, és így sosem pihen, képes bármikor, bárhol elaludni! A kevésbé elfogult, az igazságot kutató angol történészek is elismerik a Luftwaffe győzelmét. A csatorna, és dél-anglia fölött a német légi fölény megvalósult, a Seelöwe megkezdésére a parancs szeptember elején bármikor kiadható lett volna. A történelemkönyvekből tudjuk, hogy ez nem történt meg. Mi történt? Hát ez:

„A Szovjet kormány eleget téve Besszarábia, és Észak-Bukovina dolgozói követelésének, a Vörös hadsereg június 28-án felszabadította ezt a két országot a boyárok és pópák elnyomása alól. Csapatainkat az utcára tóduló ujjongó tömeg mindenhol virágeseivel fogadta. Mindkét ország újonnan megalakított kormánya kijelentette, hogy csatlakozni kíván a szovjet szocialista köztársaságok nagy közösségéhez, és a jövőben a szocializmust kívánják építeni.”

TASZSZ hírgyűjtemény 1940. július 1.

No, hát ez történt. A nagy testvér anektálta ezt a két területet, és haditengerészetet telepített a Duna-deltába. Mindössze 200 km-t kellett volna felhajózniuk ezeknek a tengerészeknek a román kőolajmezőikig, melyet ha elfoglalnak, a német hadigépezet csikorogva leáll. Hitler levonta a konklúziót: ha átkel a csatornán, a háta védtelenül marad. Ezt a kockázatot nem vállalja. Ha a baráti, szövetséges szovjetunió megtámadja Németországot, az kétfrontos háború, amit saját területen harcolva, villámsebességgel elveszít... mindent elveszít vele. A Seelöwe-t lefűjték, de látszatot fenntartották. A légi csata harmadik fázisa, London bombázása álcázás, bár célként a lakosság demoralizálása van megadva, valójában már a kelet miatt aggódik: mire készül a szovjet-orosz szövetségem? 1940 novemberében Molotov berlini látogatása, annak arrogáns hangneme végképp eloszlalt minden kételyt. Megkezdik az inváziós csapatok nyugatról-keletre való mozgását. A negyedik fázis már csupán

álcaháló, mely 1941 májusáig tart, és csak az a célja, hogy a szovjet ellelni felvonulást leplezze. A szövetséges propaganda ezt az utolsó fázist szokta „győzelemnek” bemutatni. Tehát az angolok nem a különben hősiessen harcoló RAF szívós ellenállása miatt menekültek meg. Nem kérem, sajnós erről leginkább a nagy Sztálin tehet, aki élete legnagyobb baklövését követte el, amikor bevonult Besszarábiába, és Bukovinába, aztán megállt. Ha tovább megy és elfoglalja a román kőolajat, vége a háborúnak, és ő azt csinál, amit akar. De nem tette, a nagy Sztálin tévesen ítélte meg a helyzetet. Várt. Mire is?

1939 decemberében a Pravda ezt írta:

„Hullahegyek, egy pornográf színjáték, melynek során a sakálok széttépik egymást.”

Így írt a Pravda a zajló háborúról. Ugyanezen a napon Sztálin Hitler barátságát kereste, és üdvözlő táviratot küldött neki:

„A Német államfőnek, Adolf Hitler úrnak!”

Előtte májusban még azt vetette felháborodva a szemére az imperialistáknak, vagyis a franciáknak és az angoloknak, hogy Európát háborúba taszítják, és ők kívül maradva majd a kimerült feleknek diktálhassanak. Ez egyébként megfelel az angol külpolitika alapelvének, az ősi oszd meg és uralkodjnak. Ezzel szemben az a helyzet, hogy a szovjet-német pak-



tum aláírásakor nem volt jelen a német kancellár, nincs is rajta a kézjegye a dokumentumon, a külügyminisztere képviselte. Sztáliné viszont ott van, mivel jelen volt! És mint azt a történelemkönyvekből tudjuk ez a paktum tette lehetővé a német támadást! Aztán szeptember 17-én, két héttel a német agresszió után a szovjet vörös hadsereg is megtámadta... hátba támadta a németekkel viaskodó lengyeleket. Érdekes, hogy nem szokás megkérdezni: miért nem kapott a népek barátja, béke őre, és mellesleg Németország szövetségese ezért az akciójáért hadüzenetet a nyugattól?

Aztán változott a naptári év, s vele a hangnem is, figyeljük az 1941- május 6-i vezércikket:

„Hazánk határának túloldalán a második imperialista háború fáklója lobog... A népek nem akarnak háborút. Pillantásuk a szocializmus országára irányul, amely békés munkájának gyümölcseit aratja. Joggal pillanthatnak hazánk haderejére – a Vörös hadsereg, és a tengerészgyalogságunkra –, a béke megbízható bástyájára...”

Talán ennyi elég is ebből a gyomorforgató képmutatásból. Nem tudni, Berlinben olvasták-e a Pravdát, gondolom igen, elemi érdekük fűződött hozzá. Hogy válaszoljak a fentebb feltett kérdésemre: Sztálin arra várt, hogy Hitler haderejének a nagyobb része átkeljen a csatornán, ezáltal Európa védtelenül ott heverjen a lábai előtt. Ez nem történt meg, mivel a berlini főhadiszálláson nem vak idióták tanyáztak.

A Seelöwe-t lefűjték. Megkezdődtek a Fall Barbarossa előkészületei. A művelt, és civilizált világ szerencséje, hogy a németek gyorsabbak voltak...

Forrás: Földi Pál - Vassáskák, Viktor Suvorov - Jégtörő



Molotov Berlinben, 1940. október



Lidércfény

Cukiságkampány



Jimmy nem cicózik! Ő cicázik!

Egyébként boldog kutyatulajdonos, de a Lidércfény Cukiságkampányáért, a már eddig is hatalmas rajongótábor megnöveléséért még ezt is bevállalta!



HomoErgaster tyúkanyóval pózol.

Bár szakmája alapján a patás négy lábúakkal van van közelebbi kapcsolatban, azért a szárnyasokkal is jól kijön, ha van rajta gázálarc.

Neked is van állatod? LÉGY TE IS RÉSZESE
a Lidércfény Cukiságkampányának! Küldj nekünk e-mail-ben fotót, amelyen kedvenceddel pózolsz! Ha a kép publikus, viszontláthatod az AKF hasábjain!

